

Šajā numurā lasiet!
ARĪ MAZĀKUMS VAR
PAVEIKT ĻOTI DAUDZ!

DAUDZPAKĀPJU
BALSOJUMS
PRET VALSTI

“REPUBLIC OF
LATVIA”

Saruna ar Latvijas Ekonomistu asociācijas
valdes priekšsēdētāju, Banku augstskolas
profesoru, Ventspils Augstskolas asociēto
profesoru **Ivaru Brīveru, Dr.oec.**

Kas sargā
Latvijas bendes un
kapračus – VDK?

**LATVIETI, MOSTIES,
LAIKS NEGAIDA!**
Latviešiem –
BŪT vai NEBŪT!

KAS IR VAJADZĪGS
LATVIJAI?

Saruna ar ekonomistu, uzņēmēju
Vilni Zakrevski

VĒSTULE

JA LATVIJA BŪTU...

Dibinot Eiropas Savienību (ES), “eiropieši” mūs drošināja ar saukli “Eiropas Savienība būs mazo nāciju savienība!”. Tas bija kā hameleona izspļauta mēle, lai gūtu laupījumu, jo pēc tam šis sauklis atkal tika “norīts”.

Sekas nu ir redzamas:
• Tautību pasē vairs neraksta;
• Nacionālās valūtas nomaina uz eiro;
• Mazākumtautību brīvības centienus apspiež un saukā par separātismu;
• Vispārējās ES tiesības mazākās nacionālās valstis nespēj izmantot tīri objektīvi – nevar taču maza valsts asimilēt to migrantu plūsmu un uzturēt neapdraudētu nacionālo valodu!
Pat, ja Latvija būtu lielvalsts, kā Vācija vai Francija, arī tad tā saucamo nacionālo problēmu būtu atliku likām.
Tādēļ būtu labi, ja Latvija uzņemtos un kļūtu par mazākumtautību aizstāvi – vispirms jau livu, tad basku, katalāņu, kurdu un varbūt arī aivu (Kuriļu salu pamatiedzīvotāju).

Reizē ar latvietības uzturēšanu Latvijā varbūt pasaulē mazākumtautību tiesību aizstāvēšana arī ir latviešu tautas Dieva sūtība?

Gunārs Terinks

**LATVIEŠIEM IR JĀATGŪST
SAVA LATVIJA!**

Saruna ar biedrības “Nacionālā apvienība” valdes locekli **Aivaru Andersonu**

BEZ DEKOLONI-
ZĀCIJAS NEBŪS
18. NOVEMBRA
LATVIJAS

DDD: Jūs, uzstājoties “Radio Merkurs” raidījuma “Gaismas pils”, vairākkārt esat vērsis uzmanību uz nepieciešamību atjaunot 1918. gada 18. novembra Latvijas Republiku. Augstākā Padome taču atjaunoja Latvijas neatkarību, balsojot gan par 4. maija deklarāciju par Latvijas Republikas neatkarības atjaunošanu, gan 21. augusta konstitucionālo likumu “Par Latvijas Republikas valstisko statusu”. Kādēļ joprojām ir jācinās par 18. novembra Latvijas atjaunošanu?

Aivars Andersons: Tādēļ, ka valsts kā juridiska persona nav atjaunota. 1991. gada 21. augustā pieņemtajā deklarācijā tiek runāts par Latvijas Republikas **valstiskās** neatkarības atjaunošanu, kaut gan vajadzēja būt deklarācijai par **valsts** neatkarības atjaunošanu. Starp citu, sākotnēji deklarācijas tek-

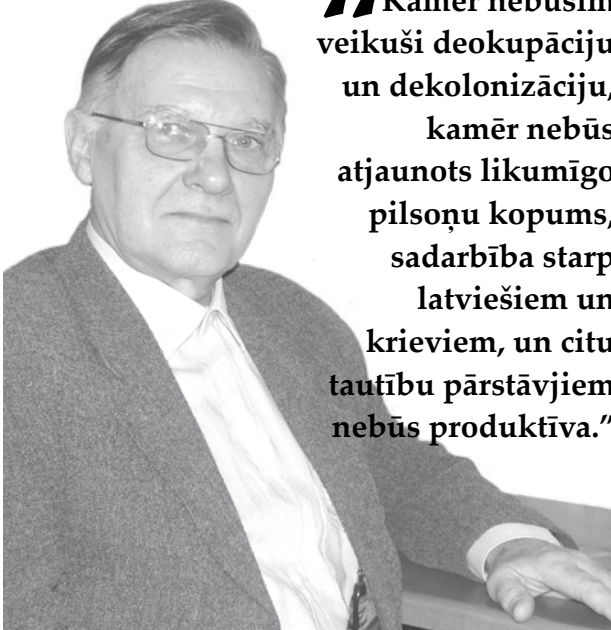
stā bija iekļauts teksts par valsts atjaunošanu, bet pa nakti deklarācijā tas tika mainīts.

DDD: Kāda ir atšķirība?

A.A.: Valstiskums ir vispārīgs jēdziens, nepauž būtību. Pēc 21. augusta deklarācijas pieņemšanas žurnālisti pamanīja šīs izmaiņas, bet Ivars Godmanis visus apklusināja ar absurdu argumentu: tas nekas, ka mums ir Otrā Republika, – Francijai arī bija vairākas republikas. Žurnālistiem ar to pietika, un viņi apklusā.

DDD: Kādēļ Latvija nevarēja izmantot Francijas modeli, atzīstot, ka šī ir Otrā Republika? Francijai taču ir bijušas pat vairākas republikas?

A.A.: Jā, Francijai bija vairākas republikas, bet tā nav bijusi okupēta un kolonizēta. Ļaunuma sakne slēpjas tur, ka okupācijas laikā Latvijā tika iepludināti vairāk nekā septiņsimt tūkstoši okupantu un kolonistu. Pēc Latvijas neatkarības atjaunošanas aizbrauca tikai nedaudzi. Patiesība ir tāda, ka pēc

“Kamēr nebūsim veikuši deokupāciju un dekolonizāciju, kamēr nebūs atjaunots likumīgo pilsoņu kopums, sadarbība starp latviešiem un krieviem, un citu tautību pārstāvjiem nebūs produktīva.”

neatkarības atjaunošanas netika veikta deokupācija.

Saskaņā ar 1989. gada tautas skaitīšanas datiem Latvijā palika apmēram astoņdesmit tūkstoši militārpersonu ar savām gimenēm – kopā ap divsimt piecdesmit tūkstoši cilvēku. Turklāt atvaļinātās un pensionētās militārperso-

nas un citi iebraucēji vilka šurp savus radus no Krievijas sādžām. Tagad viņi visi joprojām ir šeit, jo pēc neatkarības atjaunošanas netika veikta deokupācija un dekolonizācija, kas būtu obligāta, ja tiktu atjaunota Latvijas Republikas valsts, nevis valstiskums.

Turpinājums 5. lpp.

LASĪTĀJAS JAUTĀJUMS

Vai dekolonizācija ir iespējama?

Regulāri pārku un lasu avīzi “DDD”. Pilnībā atbalstu jūsu idejas. Tomēr, jo tālāk iet laiks, jo vairāk sāk šķist, ka dekolonizācija vispār nav iespējama. Turklāt arī vienīgie nacionālie spēki (tā saucamie) “NA”, kas ir Saeimā to pat neplāno darīt. Mārtiņš Kālis, kurš ir “NA” biedrs, avīzē “LA” saka: “Atsaucoties uz starptautiskajiem dokumentiem, piemēram, Ženēvas konvenciju, teorētiski Latvijai būtu politiskas tiesības veikt dekolonizāciju piespiedu kārtā. Reālā dzīvē tas gan nav iespējams. Šajā gadījumā ir iespēja jautājumu risināt diplomātiskā ceļā. Piemēram, varētu iesaistīties Rietumu valstīs, kas ir līdzatbildīgas par to, ka pēc Otrā pasaules kara Latvija palika Staļina varā un tika pakļauta kolonizācijai.” Tātad pamatdoma par dekolonizāciju tiek atmesta, vietā piedāvājot kaut ko citu – maigāku, ko arī tomēr sabiedrībā plašāk vispār neapspriež, kur nu vēl atbalsta.

Arī raidījumā “Gaismas pils” Juris Lapinskis pauž, ka dekolonizācija ir nepieciešama. Bet

tomēr šī ideja paliek kā saucēja balss tuksnesī. Klausoties Jura raidījumā, nākas saprast, ka latvieši ir ļoti sašķelušies. Arī nacionāli domājošie.

Drīz, 9. martā, notiks “NA” kongress. Vai tur vispār ir vērts piedalīties? Turklāt pēc viņu nodevības, atbalstot eiro? Kā pamatot dekolonizācijas nepieciešamību un iespējamību? Vajadzīgi tieši spēcīgi juridiski argumenti. Varbūt avīze “DDD” jau ir tos publicējusi, tikai neesmu pamanījusi.

Skumdina arī fakts par daudzajām latviešu sīkpartijām, kas aug kā sēnes pēc lietus un tāpat Saeimā neieklūs. A.Ābele jau pareizi rakstīja savā grāmatā, ka nevajag veidot *n-tās* partijas, bet ir jāizvēlas kāda partija, kas vistuvākā taviem uzskatiem un jāmēģina kaut ko iespaidot no iekšienes. Kā vajadzētu rīkoties tiem, kas vēlas ietekmēt dekolonizācijas veikšanu un patiesas neatkarīgas Latvijas atjaunošanu?

Ar cieņu,

Liene Rijniece

Redakcijas atbilde 2. lpp.

ARĪ MAZĀKUMS VAR PAVEIKT ĻOTI DAUDZ!

“DDD” redakcijas atbilde Lienei Rijniecei

Dekolonizācija ir iespējama tieši tāpēc, ka citu variantu mūsu tautai un valstij nemaz nav. Lienei Rijniecei ir taisnība, laikraksts “DDD” tik tiešām vairākkārt ir publicējis 1920.gada Miera līgumu, Saeimas deklarāciju par okupāciju, Saeimas deklarāciju par okupāciju par Latvijā īstenotā PSRS totalitārā komuniskā okupācijas režīma nosodījumu, citākus no Ženēvas konvencijas un citus starptautisko tiesību aktus, kas atļauj Latvijai veikt deokupāciju un dekolonizāciju. Tāpēc tagad tos atkārtoti nepublicēsim. Ja latviešu tautai un valstij nebūtu tiesību un iespējas veikt dekolonizāciju, tad “DDD” veidotāji par šādiem aicinājumiem jau sen tiktu notiesāti.

Ir jāsaprot vienkārša patiesība: ja ir bijusi okupācija un kolonizācija, tātad noziegums, tad ir jābūt arī deokupācijai un dekolonizācijai, tātad noziegumu seku likvidēšanai. Ikvienai okupētai un kolonizētai tautai un valstij ir šādas tiesības – to paredz arī tautu pašnoteikšanās tiesību princips, kurš ir pamats daudzu citu starptautisko tiesību principiem, arī tautu tiesībām uz normālu attīstību un tautu draudzīgu attiecību veidošanas principam. Latvijas dekolonizācijas likumību, tiesiskumu un iespējamību

mēs, “DDD” veidotāji, pierādījām visās trijās tiesu instancēs, kad tikām nepamatoti vajāti un apsūdzēti.

Atbildot mūsu lasītājam, Latvijas Nacionālā fronte un laikraksts “DDD” vēlas uzsvērt, ka tik svarīgas nav dažādas deklarācijas, kuru nozīmi mēs, protams, nenoliedzam, cik pati latviešu tautas (vai puļa) vēlēšanās (vai nevēlēšanās) padzīt okupantus. Raksturīgs piemērs ir čečenu tautai. Cečeniei attiecībā ar Krieviju, šķiet, nav nekādu (izņemot katras tautas tiesības uz pašnoteikšanos) deklarāciju, kādas ir Latvijai. Tomēr čečeni aktīvi vēlējas atbrīvoties no okupantiem. Rezultātā: 1) Čečenijā okupantu ir mazāk nekā 1 procents; 2) Krievija katru gadu maksā, lai Čečenijā būtu miers. Līdzīgi Romas impērija maksāja meslus Atilam, Huņņu valsts valdniekam, lai viņš neuzbrūk. Čečenija gods godam šo Krievijas naudu iegulda savā atjaunošanā.

Mēs ar dekolonizāciju saprotam kolonizatoru – to cilvēku, kuri ieradusies Latvijā okupācijas laikā no 1940.gada 17.jūnija līdz 1991.gada 21.augustam, un viņu pēcnācēju visās paaudzēs – **likumīgu** izraidīšanu no Latvijas. Mums gan teorijā, gan praksē ir stingri jāturas pie šīs nostādnes. Latviešu tautai ir tiesības rīkoties – likumīgi

izraidīt ienaidnieku. Par to, ka kolonizatori patiešām ir mūsu tautas ienaidnieki, kurus nav iespējams pārmācīt, liecina arī pirms gada notikušais referendums par krievu valodu kā otru valsts valodu.

Apgalvojums, ka tagad neesot iespējama viņu likumīga izraidīšana, ir tikai izvairīga attaisnošanās. Kāpēc nav iespējama? Tikai tāpēc, ka īstenībā to neviens īpaši arī neprasa – tikai “DDD” pieprasa un arī “Radio Merkurs” raidījums “Gaismas pils”. Kādreiz Padomju Savienībā stāstīja anekdoti: – *Kāpēc pārdošanā nav sarkano ikrus?* – *Tāpēc, ka neviens tos nepieprasa.* Nevienam neienāca prātā veikalā pajautāt: vai jums ir sarkanie ikrī? Visi bolītu acis – kādus gan sarkanos ikrus?... Tagad arī ir šāda mākslīgi izveidota sabiedriska doma, kuru mums uzspiež gan Amerika (mūsu t.s. sabiedrotais), gan Eiropas Savienība, gan daļēji arī Krievija, ka dekolonizācija nav iespējama, tāpēc tā netiek prasīta.

Valdības, valsts vadītāju uzdevums ir audzināt tautu un aicināt tieši uz nepaķaušanas okupantiem, kas visus šos gadus noziedzīgi netika (un netiek) darīts. Tas ir vislielākais mūsu valsts bijušo un esošo vadītāju noziegums pret mūsu tautu. Mēs varam saprast,

ka lielvalsts ASV negrib risināt tādu jautājumu kā dekolonizācija, Eiropas Savienība to negrib, Krievija arī negrib. Bet vienlaikus – kas gan aizliedz par to stāstīt tautai, ja ne mūsu pašu valsts vadītāju, visu politiku glēvulību? Labi, mūsu stratēģiskais partneris ASV ir jāņem vērā (viņš ir spēcīgs partneris), viņš to nevēlas. Bet kas mums traucē tautu audzināt tādā garā, ka no okupantiem tomēr ir jāatbrīvojas? Kāpēc ir jāveido šī noziedzīgā integrācijas programma? Un vēl tagad pēc jau pieminētā referenduma, kad visi punkti ir salikti uz “ī” – visi ir parādījuši, kas ir kas?... Nē, vienalga, mūsu valsts vadītāji un žurnālisti turpina šo noziedzīgo darbību pret mūsu tautu. Un šī darbība ir noziedzīga tāpēc, ka tā grauj latviešu tautas identitāti, mūsu tautas raksturu – degenerē latviešu tautu, padarot to no cīnītājiem par glēvuliem.

Ir jāsaprot, ka tikpat vainīgi kā politiķi latviešu tautas priekšā ir arī žurnālisti. It īpaši tas attiecas uz Latvijas televīzijas un radio pārstāvjiem. Tieši žurnālisti ir tie, kas kopā ar politiķiem ir ievirzījuši latviešu puļa smadzenes nepareizā virzienā. Grūti pat pateikt, kurš ir vainīgāks. Ja žurnālisti būtu gudri un godīgi, viņi atmāskotu mūsu politiķus tautas acīs.

Internētā ir izskanējuši “Visu Latvijai!” vadošo pārstāvju izteicieni, ka “Visu Latvijai!” nekad nav bijusi par dekolonizāciju, bet gan par brīvprātīgu repatriāciju, taču tā tagad, pēc viņu teiktā, neesot iespējama. Kas attiecas uz izteikumu pirmo daļu, ka “Visu Latvijai!” nekad nav bijusi par dekolonizāciju, tam ir jāpiekrit. Mēs, “DDD” darbinieki, 2007. gadā, kad “Visu Latvijai!” puīši, aizstāvēdami Abreni, lielā ziemas salā stāvēja puskaili pie Saeimas, viņiem noticējām, ka viņi to dara no sirds. Bet, kad pie viņiem aizgājām un divas trīs stundas aprunājāmies, sapratām, ka nekādi nav iespējams no viņiem “izspiest” pat domu, ka okupantiem ir jāatstāj Latvija. Tātad “Visu Latvijai!” nav par to, ka tam ir jānotiek obligāti, bet esot par brīvprātīgu repatriāciju, vienlaikus paziņojot, ka pat tā nav iespējama.

Kāpēc gan nav iespējama brīvprātīga repatriācija?! Ja latvieši pievērstu uzmanību krievvalodīgajiem laikrakstiem, piemēram, “Vesti segonda”, “Čas”, “Telegraf” – tur gandrīz katru nedēļu ir publicēts Krievijas vēstniecības paziņojums, ka Krievija gaida mājās savus tautiešus, izsniedz pabalstus repatriantiem utt. Var, protams, strīdēties par pabalstu apmēru, kas viņiem liekas mazs, jo šiem okupantiem šeit ir labi mūsu tautas nodevēju dēļ. Bet kas mums pašiem liedz

viņiem izsniegt kaut kādu pabalstu – tas vienalga būs lētāk nekā maksāt ik mēnesi okupantiem pensijas, pabalstus, ārstēt viņus slimnīcās, mācīt skolās. Vienalga – mēs viņus neizaudzināsim! Tātad tas, ka nav iespējama brīvprātīga repatriācija, ir “Visu Latvijai!” maldi. Ir iespējama,

nes pēc lietus. Viņai ir taisnība, kaut arī tā saucamās “lielās partijas” nemaz nav lielas, tām gluži vienkārši ir nauda un režīma svētība. Taču, vai patiesi nacionāli domājošiem latviešiem izdotos sastāties, piemēram, “Vienotībā”, “Reformu partijā”, “ZZS” vai “VL-TB/LNNK”, lai

Mēs ar dekolonizāciju saprotam kolonizatoru – to cilvēku, kuri ieradusies Latvijā okupācijas laikā no 1940.gada 17.jūnija līdz 1991.gada 21.augustam, un viņu pēcnācēju visās paaudzēs – likumīgu izraidīšanu no Latvijas.”

tikai viņi neko nedara, lai to īstenotu.

Mēs esam uzsvēruši, ka mūsu politisko partiju visaugstākais uzdevums ir audzināt tautu nacionāli patriotiskā garā – ieaudzināt sapratni, ka latviešu pienākums ir atbrīvoties no okupantiem. Tātad mūsu tautai ir jārada šeit tāda vide, lai okupanti gribētu doties prom. Tomēr diemžēl “Visu Latvijai!”, kas nu jau vairākus gadus ir varas partija, tāpat kā savulaik “Tēvzemei un Brīvībai”, neisteno šos ideālus, ir tos nodevusi un tagad iet to pašu ceļu, ko visas citas partijas.

Mēs, Latvijas Nacionālā fronte un laikraksts “DDD”, esam izturējušies pret “Visu Latvijai!” daudz tolerantāk nekā, piemēram, Aivars Gedroics. Aivaram Gedroicam kā Latvijas pavalstniekam uz to ir tiesības – kritizēt partiju, kas nedara to, ko vajag. Mēs, “DDD” darbinieki, pat mēģinājām vērsties pie “Visu Latvijai!”, tā teikt, kā latvietis vērsas pie latvieša, lai aizstāvētu latviešu tautas intereses (nevis kaut kāda indivīda, bet tautas!) – latviešu tautas taisnīguma principu. Jā, mēs satikāmies, parunājāmies, kaut ko viņi apsolīja – kaut kāda darbības imitācija it kā bija, bet galu galā nekā, rezultātā – čiks. Ļoti gribētos, lai mums nebūtu jākritizē, taču nevaram arī klusējot noraudzīties, kā Saeimā esošie deputāti un valdībā esošie ministri nepilda savu pienākumu – nerūpējas, lai tiktu pildīta Saeimas deklarācija par okupāciju.

“DDD” lasītāja Liene Rijkure vērs uzmanību uz sīkpartijām, kas aug kā sē-

iespaidotu šīs partijas no iekšienes? Protams, var mēģināt.

Tātad mēs, redakcijas darbinieki, atbildam mūsu cienījamai lasītājai, ka iespējas veikt dekolonizāciju ir, taču tautai tā ir jāgrib. Diemžēl puļa (vairākuma) griba ir tik ļoti degradēta pie varas esošo politiķu dēļ, ka latviešu vairākums par atbrīvošanos no okupantiem un kolonistiem vairs nedomā. Par dekolonizāciju un brīvprātīgu repatriāciju domā tikai neliela latviešu tautas daļa. Tomēr arī par to nav jākrīt izmisumā! Dzīvajā Ētikā ir teikts, ka mazākums, cīnoties par patiesību, var paveikt ļoti daudz. Tādēļ ir cerība, ka latviešu tautas mazākums, kas ir mūsu avīzes “DDD” lasītāji un veidotāji, atradīs pareizos veidus un panāks taisnīguma atjaunošanu. Jā, salīdzinoši mēs esam mazākums, bet esam kvalitatīvs mazākums.

Dažādu tautību politologi savās intervijās uzsver, ka jebkurā valstī viss ir atkarīgs no aktīvā mazākuma. Pie aktīvā mazākuma, protams, šobrīd ir pieskaitāmi arī tie mūsu tautas kangari, kas ir valdībā, Saeimā, – tā ir mūsu tautas aktīvā negatīvā daļa... Bet pozitīvā daļa ir mūsu avīzes “DDD” lasītāji un veidotāji, taču pārējie diemžēl ir remdena masa, no kuras var, protams, kādu pārvilkt vienā vai otrā pusē. Remdenie ir tie cilvēki, kuriem viss ir vienalga, kurus interesē tikai vēdera tiesa, bet augstākie ideāli nav svarīgi. Izšķirīgajā brīdī, kā teikts Svētajos Rakstos, Augstākais spēki viņus gluži vienkārši “izpļaus no savas mutes”.

IKVIENAM NOZIEDZĪGAM REŽĪMAM REIZ PIENĀK GALS...

Biruta Gereiša

*“Daugavas Vanagi Latvijā”
Liepājas nodaļas dalībniece
TB/LNNK biedre*

Čekas dokumentu izvērtēšanas un publicēšanas nepieciešamības iemesls nav ziņkārība vai atriebība, bet gan valsts drošības intereses. Jāatceras, ka ne visi aģenti ir jau miruši vai aizbēguši. Daļa vēl joprojām darbojas pārvaldes institūcijās un ir iefiltrējušies arī nacionāli patriotiskās organizācijās. Ne velti Putins reiz uzsvēra, ka nav tādu **bijušo** čekistu...

Čekas aģentu sastāvs bija ļoti dažāds: sākot no savervētiem, t.s. “meža brāļiem”, kuriem piedraudēja ar ģimenes iznīcināšanu sadarbības atteikuma gadījumā, līdz neliēšiem un karjeristiem, pat līdz austākajiem valsts pārvaldītājiem.

Daži piemēri. Kāds no prezidentiem pirms Atmodas darbojās Austrijā zinātnes laukā. Par spiegošanu Padomju Savienības labā tika no Austrijas izraidīts. Vēlāk, būdams varas vīrs, iznīcināja Latvijas ekonomiku – kopumā visu tautsaimniecību, bet tika apbalvots ar Triju Zvaigžņu ordeni. Kāds cits prezidents ar segvārdu “Hugo” arī darbojās čekas uzdevumā. Tāpat pieminēšanas vērta ir VV-F, par kuru advokāts Grūtups stāstīja intervijā “Latvijas Avīzei” – viņš esot sarunājies ar čekas priekšnieku Johansonu, lai iegūtu papildus datus darbam “Ešafots”, un Johansons ne no šā, ne no tā sāka stāstīt par prezidentu: kā sadarbojušies, un cik bieža ir viņas personīgā lieta.

Jāsaprot un nav jābrīnās, ka Atmodas ideāli tikuši nodoti. Palasiet M. Ziemeņa “Trešā atmoda”, kas ietver daudzus dokumentālus faktus – gan par TF dibināšanu, gan arī citus. Atcerēsimies, kā čekas aģenti sašķēla nacionāli patriotiskās organizācijas – Helsinki-86, Aizsargu organizāciju, Daugavas Vanagus, arī LNNK u.c.

Tikai politiskās izglītības trūkums liek dažiem brīnīties par radīto situāciju valstī un briesmīgo vilšanos. Šeit nav nekādu brinumu vai mistikas – pie varas nokļuva un vēl joprojām atrodas “bijušie” čekisti un padomju funkcionāri, kuriem psihe strādā ne jau latviešu tautas labā.

Lielu nosodījumu izsaku Saeimai, kas nav pieņēmusi lustrācijas likumu, kurš ļautu aģentiem pašiem pieteikties. Šāds likums darbojas visās postsociālisma valstīs, tāpat arī dokumenti no kartītēm tiek publicēti.

Lielākie pretinieki atklātībai ir G.Ulmanis, TSDC bijušais vadītājs I.Žālīte, bet VV-F trīs reizes atsūtīja Saeimai atpakaļ likumprojektu par dokumentu atslepenošanu. Daži ieteikuši dokumentus sadedzināt, bet tāds “sīks garīņš” kā Streips ierosināja tos noslīcināt Daugavā. Viņu pieminu tāpēc, ka viņš, nezinot Latvijas vēsturi, plātās ar visādiem spriedelējumiem radio un TV. Reiz uz klausītāja jautājumu “Kas ir ar to Šustinu?” Streips atbildēja: “Man šis vārds neko neizsaka.” Un tādām ļauj strādāt masu saziņas līdzekļos un vēl lasīt lekcijas Universitātē!

Valsts interešu labā vēl nav par vēlu stāvokli labot. Ir jāpieņem lustrācijas likums, kas neļaus ar viņiem manipulēt, un čekas dokumentu izvērtēšanas un publicēšanas likums. Nav taisnība tiem, kas stāsta, ka ir par vēlu, ka dokumentācija ir nepilnīga. Vai tad mēs netiesājam vienu noziedznieku, ja visa banda nav notverta?

Metīšot ēnu uz ģimeni... Jā, bet varbūt tas tagad liks apdomāties potenciāliem kandidātiem, kas vēl tikai tiko sadarboties ar Latvijas valstij naidīgiem spēkiem, lai izlaupītu un pazudinātu mūsu valsti un tautu. Ikvienam noziedzīgam režīmam reiz pienāk gals, lai arī cik spēcīgs tas liktos, un tad noziedznieki tiek atmāskoti. Tā būs arī tagad!

Darīsim to Latvijas valsts drošībai!

DAUDZPAKĀPJU BALSOJUMS PRET VALSTI

Andris Petrovs

žurnālists

Pagājušā gada februāris mūsu valstī iezīmējās tumši melnā krāsā, tāpēc ka divvalodu referenduma izsludināšanas dēļ gan valdība, gan Saeima iestājās par Latvijas valsts likvidēšanu, jo, kā zināms un ierakstīts Satversmē, – latviešu valoda ir viens no Latvijas valsts pastāvēšanas pamatiem. Kā gan viss notika?

“Diemžēl tam visam ar demokrātiju nav nekāda sakara, jo tā ir visnepārprotamākā anarhija.”

Ir zināma arī frāze “jo dziļāk mežā, jo interesantāk”, bet par pērngad aktuālo divvalodības jautājumu, ja atceramies 2012. gada 18. februāri notikušo pretvalstisko referendumu, varu teikt tā – jo tālāk ejam, jo nonākam dziļāk... Nu, jūs jau paši saprotat, kur.

Viens absurds nebija beidzies, kā sākās nākamais.

Pirmkārt, jau notika absurda parakstu vākšana referendumam, kas paredz grozījumus Satversmē, kas iznīcina vienu no neatkarīgas valsts pamatiem – valsts valodu. Tātad paraksti tika vākti pret valsti, un izrādījās, ka Latvijā ir gandrīz 200 tūkstoši pilsoņu, kuri patiesībā ir pret šo valsti.

Palūkosimies uz šo jautājumu no citas puses – parakstu vākšanas laikā paši (!) pieteicās tie pilsoņi, kuri ir pret savu valsti. Tātad likumdošanas institūcijām atlika pieņemt pareizo lēmumu, proti, atņemt visiem cilvēkiem, kuri nevē-

las būt Latvijas pilsoņi, pilsonību. Tāpat būtu jāveic izmeklēšana, kurš un uz kāda pamata šiem gandrīz 200 tūkstošiem ir piešķīris pilsonību. Bet likumdošanas institūcijas rīkojas pavisam fantastiski, tās dziļi klanījās savas valsts ienaidnieku priekšā un paziņoja: **“Mīlie un dārgie, valsts ienaidnieki, viss notiks, kā vēlaties – būs jums referendums pret mums.”**

Otrkārt, pavisam absurda bija situācija, ka Saeimas deputāti, kuri ir devuši zvērestu kalpot valstij, iesaistījās šajā parakstu vākšanā. Armijā par zvēresta pārkāpšanu bija viens sods – nāves sods. Mūsu valstī zvēresta lau-zēji mierīgi var darboties valsts likumdošanas institūcijās, lai grautu to no iekšienes.

Treškārt, vēl absurdāka bija situācija, ka Centrālā vēlēšanu komisija (CVK) atteicās nodot atklātībā to Saeimas deputātu vārdus,

tomēr nav pareizi. Kā izskaidrot šādu prezidenta rīcību?

Sestkārt, Saeima grozījumus nepieņēma, tātad jāriko referendums, kas pēc būtības ir nevis par divvalodību, bet pret Latvijas valsti. Kā izskaidrot Saeimas rīcību? Tikai un vienīgi ar nespēju aizstāvēt valsts intereses – un vairs pat ne intereses, bet valsts pastāvēšanas pamatu.

Septītkārt, dažiem Saeimas deputātiem tomēr pamodās sirdsapziņa, un viņi pēdējā brīdī visiem spēkiem centās referendumu pret valsti apturēt. Tomēr Satversmes tiesai iesniegtos dokumentus parakstīja tikai 30 Saeimas deputāti. Tātad 70 procenti no ievēlētajiem “tautas kalpiem” ir pret savu tautu un tādējādi atzina referendumu pret savu valsti par normālu parādību.

Astotkārt, Satversmes tiesa tomēr noteica, ka referendums notiks, tātad arī šī institūcija atzīst, ka referendums pret valsts pamatu ir normāla parādība. Te ir jāatzīmē vēl kāda interesanta nianse – sarkanā pelējuma augšāmcelsšanās. Daudzi “Saskaņas centra” cilvēki iesaistījās šajā parakstu vākšanā ar īpašu aktivitāti. Atcerēsimies, ka pirms dažiem gadiem “Saskaņas centrs” Valsts prezidenta amatam virzīja, nu jau bijušo (paldies Dievam!) Satversmes tiesas priekšsēdētāju Aivaru Endziņu, kurš savulaik ieņēma augstus amatus Komunistiskajā partijā. Tad nu tagad biedrs Endziņš nāca klajā ar paziņojumu, ka pašreizējai Satversmes tiesai nav pieredzes un tāpēc referendumam ir jānotiek. Un Endziņu var saprast – savējie ir jāaizstāv.

Devītkārt, jāatzīmē, ka Atmodas kustību sāka un attīstīja dažas organizācijas, no kurām noteikti jāmin Vides Aizsardzības klubs, radošās savienības un īpaši Rakstnieku savienība (RS). Šķiet, ka tagad RS vajadzētu īpaši cīnīties par latviešu valodu, kas ir šīs organizācijas pastāvēšanas pamats, bet no rakstniecības funkcionāru mutes nedzirdējām nevienu labu aicinājumu. Atkal

var pieminēt sarkano pelējumu, jo publiskajā telpā referendumu atbalstīja bijusi augsta ranga komuniste, vēlāk latviešu aizstāve Marina Kosteņecka, kura par biedru naudas nemaksāšanu samērā nesen tika izslēgta no RS.

Desmitkārt, no kā viss sākās? No nacionālā naida kurinātāja Vladimira Lindermana, kurš nepārprotami nodarbojas ar haosa veidošanu valstī. Jebkurā normālā valstī šāda rīcība tiktu krimināli sodīta, bet tikai ne Latvijā – lūdzu, mīļais, dārgais Lindermani, darbojieties! Šīs darbības dēļ nacionālā jautājuma risināšanā, neatkarīgi no referenduma rezultātiem, mēs esam pabīdījušies 20–25 gadus senā pagātnē.

Zinu, ka daudzi man opo-nēs un sacīs, ka šis referendums bija tikai demokrātijas izpausme. Diemžēl tam visam ar demokrātiju nav nekāda sakara, jo tā ir visnepārprotamākā anarhija. Kāds cienījams kungs, Latvijas pilsonis, par referendumu sacīja viedus vārdus – tā vairs nav anarhija, šis valsts iekārta ir idiotisms! Šim viedoklim ir grūti nepievienoties.

Kas ir vislielākais ieguvējs no šī referenduma, kuru apmeklēja vairāk nekā miljons Latvijas pilsoņu? Tikai un vienīgi Lindermans ar savu bandu un tās pelēkajiem, sarkanajiem, melnajiem vai vēl kādiem citiem kardināliem, jo vesels miljons (!) pilsoņu taču apmeklēja viņa virzīto referendumu, tāpēc Lindermana enerģētiskais lauks ir palielinājies par vairāk nekā miljons punktiem, un Vladimirs var droši darboties tālāk, un tas arī notiek. Valsts amatpersonas neaizstāvēja Latviju pret šo pretvalstisko referendumu, no kā izriet, ka tas ir visnepārprotamākais pašnāvības mēģinājums.

Ja uz cietas virsmas nokrīt un saplīst šķīvis, tas ir beidzis savu pastāvēšanu. Tāpat ir ar cilvēku, kurš izdara pašnāvību. Tieši to pirms gada ar referendumu paveica Latvijas valsts. Līdz ar to nākas secināt, ka pagājušā gada februārī esmu kļuvis par neesošas valsts pilsoni.

Kāpēc *barikādieši* visu salaida dēļ?

Jānis Rolavs

Anglijā

Katru gadu janvārī ar lielām ceremonijām tiek atzīmēts bangojošais patriotisma laiks pie barikādēm, kad augstu cēlās Atmodas vilnis, bet drīz cildenās domas izgaisināja “bijušie” tautas vadītāji. Par barikādēm daudz ticis runāts, bet kāpēc viss *sagāja dēļi*?

Nelaime, ka Latvijā tolaik bija citādi apstākļi nekā citās padomju satelītvalstīs – Čehoslovākijā, Ungārijā, Rumānijā, Bulgārijā un Polijā, kur lielas tautu masas demonstrēja, pieprasot savas tautas brīvību, nogāza pastāvošo režīma sastāvu un iecēla savus brīvības saucējus. Latvijā tad to nevarēja atļauties, jo šeit vēl atradās Padomju Savienības karaspēks, bet Latvija – PSRS republika.

Barikādiešu veidoto vadību varbūt būtu apspiedis krievu karaspēks, uzskatot to par sacelšanos. Tāpēc *barikādiešiem* atlika vien sargāt “savu” Augstāko Padomi, kas solīja balsot par Latvijas neatkarību. Augstākā Padome savu solījumu arī pildīja, un visiem Padomes locekļiem, kuri izrādīja šādu “varonību”, tika piešķirts “Triju Zvaigžņu ordenis” (arī 23 čekistiem).

Augstākā Padome radīja pati savu partiju, nosaucot to par “Latvijas Ceļu”, kuras sastāvā lielākoties ietilpa tie paši “bijušie”, kas bija paspējuši pārņemt kažoku ar “labu valdīšanas praksi”. Šādā sastāvā viņi startēja vēlēšanās, un par to “mulķa tauta” (tā tagad saka bijušais Ministru prezidents Vilis Krīstopans) nobalsoja.

Šeit nu bija laiks *barikādiešiem* vēlēšanās piedalīties ar savu sarakstu, kaut vai ar nosaukumu “Barikādieši” – ar labu, spēcīgu partijas un valsts vadītāju priekšgalā, ar patriotiskiem ideāliem, par kuriem domāja un sapņoja barikāžu dalībnieki. Lai nacionālas valsts atbalstītāji vēlēšanās netiktu atstumti pie malas, tad vajadzēja balsot par viņiem. Stāvoklis būtu bijis pavisam cits.

Bijušie negribēja zaudēt savas siltās vietas, bet par tautas labklājību nemaz nedomāja – tomēr tika ievēlēti. Sākās mežonīga valsts izlaupīšana, katrs grāba, ko varēja. Daudzi kļuva par miljonāriem. I.Godmanis kā Ministru prezidents nebija spējīgs pat apturēt krāsainā metāla zagšanu no mājas durvīm un kapsētām. Atlikušos uzņēmumus Godmanis “privatizēja”, par sviestmaizēm atdot bagātajiem. Lielākais uzņēmums bija “Latvijas Kūģniecība”, kurš nesa Latvijai miljoniem peļņas. Tas tika reģistrēts “ofšorā” Kiprā, un peļņu saņēma nevis valsts, bet tikai miljonāri. Tas pats notika ar kolhozu izlaupīšanu, ko veica tiem tuvāk stāvošie vadības vīri. Dažam tika pusducis traktoru un lauku apstrādāšanas tehnika, citiem atlika tikai lāpstas, bet kā ar lāpstām varēja apkopt laukus? Citi pamanījās pievākt kolhozu lopus un veidot plašu ganāmpulku. Citi bija priecīgi tikt pie vienas govjs.

Saeimā ilgi strīdējās, vai Latvija bijusi okupēta. Ar lielām mokām pēc četriem gadiem beidzot pieņēma deklarāciju, ka Latvija bijusi okupēta, bet I.Godmanis un V.Birkavs uzreiz paziņoja, ka tā esot tikai “pašu zināšanai” – tikai “vietējai lietošanai” (!)...

Ļeņingradas partijas augstāko skolu beigušo Imantu Daudišu paturēja arī pēc 5. Saeimas vēlēšanām par Valsts sekretāru (citi laikam neprata rakstīt?). Vēlāk Daudišu aizsūtīja par vēstnieku uz Londonu, kur viņš mira. Uz Holandi par vēstnieku tika aizsūtīts kāds bijušais čekists ar bēdīgu pagātni, ko atklāja ārzemju laikraksti. Tauta gan drusku pamodās un 8. Saeimā “Latvijas Ceļu” vairs neievēlēja, taču tā aktivisti pacentās ieplūst partijās ar citiem nosaukumiem.

Deklarācija par okupāciju, kas tika atstāta “pašu zināšanai”, paredz okupācijas seku novēršanu, bet tā nav notikusi vēl joprojām. Gluži pretēji – stāvoklis ir kļuvis vēl sliktāks. Tagad vadošie krievvalodīgie nepieņem darbā latviešu jauniešus, kas neprot krievu valodu, un viņi ir spiesti meklēt darbu ārzemēs. Agrākā trimda, ko okupācijas laikā sauca par “klaidu”, tagad ir kļuvusi daudz lielāka un tiek saukta par “diasporu”, kur dalībnieku skaits arvien vairojas.

Tautas jau tā pieticīgais dzīves līmenis arvien vēl krītas! Sociālā, ekonomikas situācija, salīdzinot ar citām Eiropas Savienības valstīm, ir drūma: vislielākā korupcija, viszemākās algas un pensijas, visaugstākais pašnāvnieku skaits, visaugstākā saslimstība, visstraujāk izmirstošā valsts...

Tomēr vislielākā nelaime Latvijā ir Krievijas atstātie “bijušie” okupanti, kas tagad ceļ augšā savas galvas, mēģinot apklusināt Atmodas laika brīvības alkas, prasot sev aizvien lielākas privilēģijas un pat valdīšanu. Eiropas Savienība nav bijusi spējīga saprast, ka Padomju Krievija okupēja Latviju (1940.g.) ar bruņotu iebrukumu, deportējot latviešus un ievēdot krievus un citus pārkrievoņus svešautiešus. Līdz ar to Latvijas galvaspilsētu jau pārvalda krievvalodīgie un Saeimā vairākumā ir “Saskaņas centrs”. Cik ilgi vēl latviešu pamattauta pacietīs Latvijas valsts un tautas nīdējus?

Barikādiešu toreizējā kļūda bija paļaušanās uz Augstāko Padomi, kas aizveda tautu pa nepareizo ceļu jeb “Pleskavas ceļu”, kā daži Latvijā to sauc. Vienīgais, ko tagad *barikādieši* vēl var darīt, ir nojaukt barikādes starp sašķelto tautu dažādajiem uzskatiem.

Bez pamatiem drošiem, kad celta ir māja, Viss darbs un rīcība postā gāja. Nu mikstspēdīņas sarkst no kauna, Jo latvju ēka jāceļ ir no jauna.

VĒSTULE

Mums ir jāatgriežas pie sevis

“Mana arāju tauta!” – tā teica Ēvalds Valters. Kurpniek, paliec pie savām liestēm! Ķirurg, paliec pie sava operāciju galda, kas tev ir dots, un nekāro pēc tā, ko nevari celt un nest, jo tas tev nav vēlēts! Latvieša būtība ir zemes kopšana un tās augļu vākšana.

Latvijai, kā iecerēts, ir aplami centies būt par Šveices banku līdzinieci. Dzīve ir pierādījusi, kas notiek ar bankām. Ieviešot eiro, arī vienīgā Latvijas Banka un pagaidu “Citadele” kļuš liekas, jo visu noteiks Brisele, kā PSRS laikā rīkojās Maskava. Latvieši nav tirgotāji un banķieri.

Pirmskara Latvijas valsts ekonomika plauka un ziedēja pašpietiekamībā, jo visu ražoja pati, bet imports bija

maz. Toties ar pārpalikumu no eksporta lata vērtību nodrošināja ar zelta tonnām. Vai pēc daudzajām okupācijām zelts vēl ir saglabājies, un vai tas netiks atdots Eiropas Centrālajai bankai pēc eiro ieviešanas? Anglija, Dānija, Zviedrija, spītējot dalībai ES, cieši turas pie savas nacionālās valūtas. Ari Vācija domā, vai neatgriezties pie vācu markas. Polija, Ungārija, Čehija nogaida, kas mone-tāri un politiski notiks Eiropā. Tikai latvieši savā riskantajā “pārgudrībā” palīdz dziedāt slavas dziesmu par eiro tiem, kuriem tas ir izdevīgi.

Esmu piedzīvojusi vismaz trīs naudas maiņas un zinu, ka vienkāršiem cilvēkiem tās ir nesušas tikai zaudējumus.

Lilija Treice

“REPUBLIC OF LATVIA”

Saruna ar Latvijas Ekonomistu asociācijas valdes priekšsēdētāju, Banku augstskolas profesoru, Ventspils Augstskolas asociēto profesoru **Ivaru Brīveru, Dr.oec.**

Turpinājums no iepriekšējā numura

NAUDA ŠODIEN “AUG KOKOS”

DDD: *Sākoties krīzei, mums bija par maz naudas – trūka lati, un muļķīgā kārtā valsts aizņēmās, nevis emitēja trūkstošo naudu. Vai jūs varētu pateikt, kā aprēķināt latu daudzumu, kas mūsu valstij ir vajadzīgs?*

Ivars Brīvers: Precīzi nevaru pateikt. Naudu jau ne tikai valsts centrālā banka rada, bet arī komercbankas. Ja mēs ar naudu saprotam banknotes, tad to, protams, tikai centrālā banka var emitēt, bet mūsdienu pasaulē aizvien lielāku lomu spēlē elektroniskā nauda (norēķinu kartes u.tml.), kuru patiesībā rada komercbankas. Diezgan trāpīgi kāds teica, ka aizdod naudu, kuras viņam patiesībā nemaz nav.

DDD: *Ja ir aizdevums, vai tas nozīmē, ka šo naudas daudzumu vajadzētu nodrukāt?*

I.B.: Nē. Komercbanka aizdod – atver jums kontu un izsniedz kredītu. Tā, lūk, ir šī daļējo rezervju sistēma, kad komercbankas var aizdot naudu, kuras tām patiesībā nemaz nav.

DDD: *Tā ir hipotētiskā nauda, kuru pēc tam parādnieks reāli atdod?*

I.B.: Jā. Jūs noguldāt bankā 1000 latus, un no tā banka var izsniegt kredītos 50 000, jo pastāv daļējā rezervju sistēma. Protams, aizdevums bankai tiek atdots ar visiem procentiem.

Pirms kādiem pieciem gadiem Spānijā dzirdēju kādu sakām, ka agri vai vēl šī sistēma sabruks. Es par to neticīgi pasmejās – kā tas tā var būt! Neesmu speciālists monetārajos jautājumos, bet laikam tiešām par to jau daudz nopietnu ekonomistu ir rak-

tījuši, ka šī daļējo rezervju sistēma ir radījusi visu haosu pasaulē, jo nauda “aug kokos”... Arī Latvijas Bankas prezidents pirms kādiem pieciem gadiem atklāja – es nezinu, cik Latvijā ir naudas...

DDD: *Turklāt vairums kredītu Latvijā ir tikuši izsniegti eiro.*

“Daļējo rezervju sistēma ir radījusi visu haosu pasaulē, jo nauda “aug kokos”... Arī Latvijas Bankas prezidents pirms kādiem pieciem gadiem atklāja – es nezinu, cik Latvijā ir naudas...”

I.B.: Tas ir absurdi, ka valstī paralēli apgrozās vairākas valūtas. Kā gan cilvēks var ņemt aizdevumu valūtā, kuru pats nepelna?! Vārbūt arī tāpēc notiek virzība uz eiro ieviešanu, jo Latvija, kā saka, jau ar vienu kāju ir nokāpusi no laipas, un pat Latvijas Bankas prezidents atzīstas, ka īsti nezina, cik Latvijā ir naudas.

DDD: *Vai piekristat, ka, pastāvot šai sistēmai, krīzes valstī un visā pasaulē var tikt radītas ļoti mērķtiecīgi un speciāli?*

I.B.: Protams. Es nepiekrītu apgalvojumam, ka krīzes vienmēr ir bijušas un būs. Tām nav jābūt! Bet tas jau ir garāks stāsts – par šo paradigmu maiņu utt.

LATVIJAS MONETĀRĀ POLITIKA = NULLE

DDD: *Pasaules Bankas “veiklie puīši” ar krīžu palīdzību uzspiež valstīm parādus, šādi kļūstot par to patiesajiem “saimniekiem”. Latvijai trūka naudas, reālu latu. Tā vietā, lai trūkstošo naudu pied-*

rukātu, Latvija aizņēmās no Starptautiskā Valūtas fonda, nonākot parādu jūgā.

Ivars Brīvers: Manuprāt, tomēr jebkurš risinājums būtu slikts. Latu piedrukāšana nozīmētu inflācijas pieaugumu, un cilvēki, kuriem ir kaut kādi iekrājumi, kā tas notika,

sabrūkot Padomju Savienībai, faktiski no saviem iekrājumiem to kompensētu. Skaidrs, ka tas būtu slikts risinājums – celtos energoresursu cenas, izmaksas vietējiem ražotājiem utt.

Palielinot lata piedāvājumu, samazinātos lata cena. Brīvā kursa gadījumā lats pret eiro un citām valūtām nokristos. Bet fiksetais kurss pārāk būtiski atšķirtos, tad visticamāk būtu jādevalvē lats.

Negribu teikt, ka tik acimredzami (tādus aprēķinus neesmu veicis), bet uzskatu, ka, ja Latvija būtu palielinājusi lata piedāvājumu, tas nozīmētu – vai nu lata atsaisti, un līdz ar to lata kursa kritumu, vai arī (visticamāk) Latvijas Bankai nāktos veikt lata devalvāciju. Līdz ar to importēto preču cenas palielinātos. Par importa biksēm runājot, tas nebūtu nekas, bet energoresursiem, ko Latvija arī importē, tas būtu svarīgi. Pirmkārt, jau tagad patērētājiem ceļas apkures cenas, utt. Arī elektrība – ražotājiem izmaksas sadārdzinātos, un piedāvājumi sašaurinātos, visas cenas paaugstinātos.

DDD: *Bet cenas jau tāpat tagad pieaug.*

I.B.: Cenas tagad pieaug, bet tad, iespējams, tās pieaugtu vēl vairāk. Naudas piedāvājuma palielināšana būtu slikts risinājums.

Tomēr es negribu teikt, ka risinājums, kuru izvēlējās Latvija, ir labāks. Abi ir slikti.

DDD: *Ja latus piedrukātu, tad mēs nebūtu atkarīgi no aizdevējiem un viņu prasībām. Aizņēmumu valsts varēja ņemt arī no saviem pilsoņiem, izsniedzot obligācijas.*

I.B.: Rīgas Ekonomikas augstskolas Ekonomikas departamenta vadītājs, dānis Mortens Hansens, kurš dzīvo Latvijā, teica, ka šeit monetārās politikas efektivitāte ir nulle – lai nevainojot Latvijas Banku, jo tā vairs neko nevar izdarīt. Pašreizējā situācija tik tiešām ir tāda, ka monetārā politika Latvijā nav iespējama. Nezinu, vai nekad nebūs iespējama – bet, ja slimība ir ielaista, tad jau kaut kas tomēr ir jādara!

DDD: *Pieņemsim, ka jūs esat valsts vadībā – kā jūs rīkotos šajā situācijā? Kā jūs ārstētu mūsu valsti?*

I.B.: Šajā situācijā es negribētu atrasties valsts vadībā! Droši vien jau neko daudz nevarētu izdarīt, tomēr es noteikti nebūtu tik centīgs. Šobrīd pasaulē nav neatkarīgu valstu, jo ir tādi spēki, kuri šo pasauli pārvalda, un viņiem nepaklausība nepatīk.

DDD: *Tomēr vēsture veidojas tieši ap personībām – pienāk brīdis, kad spēcīga personība veic ļoti lielas reformas, spītējot milzu pretestībai. Pieņemsim, ka šis izdevīgais brīdis ir kļāt – ko jūs darītu, ar ko jūs sāktu?*

I.B.: Pirmkārt, pabeidzot iepriekšējo domu, gribu teikt, ka šajā situācijā es mazāk censtos iztapt Bri-selei. Tomēr es esmu pārliecināts, ka situācija visā pasaulē mainīsies un jau mainās, tāpēc pienāks brīdis, kad pašreizējā sistēma sagraus. Kad tas būs – pēc trijiem, pieciem, desmit gadiem, es nezinu, bet tas notiks, un tad tiks atjaunotas patiesi neatkarīgas valstis. Pasaulē šie procesi jau risinās. Protams, vienā dienā tas nenotiks.

LATVIETIS LATVIJĀ – OTRĀS ŠKIRAS CILVĒKS

Ivars Brīvers: Gluži vienkārši ir jāmaina orientieri – nevis kā tagad – ekonomikas izaugsme, eksports. Viens piemērs – man zināmu Latvijas uzņēmumu pārdeva ārvalstu investoriem no Krievijas. Uzņēmuma nosaukums bija latvisks, tagad ir nevis krievisks, bet angļu. Viņi nopirka dārgas japāņu iekārtas – latvieši paši nevarētu tādas nopirkt. Un latvieši neesot arī tik izglītoti, lai strādātu ar šīm iekārtām, tāpēc brauks strādnieki no citurienes, bet grīdas gan mazgās latvieši. Tomēr lielo naudu ar augsto pievienoto vērtību pelnīs ieobraucēji. Izejvielas tiks ievestas no Lietuvas un Polijas, jo pašmāju neatbilstot standartiem. Produktus sūtīs uz Azerbaidžānu, Singapūru un Krieviju – un skaitļi mums augs. Bet kas Latvijai paliks?

DDD: *Smuki skaitļi!*

I.B.: Jā, skaitļi. Un šis ir tas “veiksmes stāsts” – “Nacionālās attīstības plāns”. Lūk, tāda ir ekonomikas izaugsme un eksports kā “dzinējspēks”.

Tas ir absurds, ja pirmajā vietā tiek nolikts ārvalstnieks – ekonomika tiek pagriezta pretējā virzienā. Negribu teikt, ka eksports ir slikta lieta. Arī kampaņu “Izvēlies Latvijas preci” es atbalstu ar nosacījumu, ja tas Latvijas ražotājs, kura preci es izvēlos, teiktu, ka

“Tomēr es esmu pārliecināts, ka situācija visā pasaulē mainīsies un jau mainās, tāpēc pienāks brīdis, kad pašreizējā sistēma sagraus.”

izvēlas Latvijas pircēju! Tātad lai Latvijas pircējs viņam būtu pirmajā vietā, un to, ko paši neapēdīsim, mēs eksportēsim, bet ne otrādi.

Tātad ir jāmaina šie orientieri – nevis uz Austrumiem un nevis uz Rietumiem, bet uz mūsu pašu Latviju! Tas nozīmē, ka Latvijai ir nepieciešama maza, pašpietiekama ekonomika. To nevar, protams, vienā dienā sasniegt, bet pa šo ceļu ir jāsāk iet. Nesen satiku cilvēku, kuru labi pazīstu, viņš bija sekmiģis uzņēmējs, bet vairāk nav – pārdevis savu uzņēmumu. Viņš saka: “Es biju spiests to darīt, jo man nav multinacionāls uzņēmums...”

DDD: *Kas viņu piespieda?*

I.B.: Es negribētu pārāk detalizēti par to runāt. Piebildīšu vien, ka šādi spiež, piespiež un izspiež.

Lūk, tagad bankām ir kredītreitīgi – ja jums uzņēmums ir ar ārvalstu kapitālu, tad tāpēc vien būs augstāks kredītreitings. Ja uzņēmums ir ar nacionālu kapitālu, tas jau ir otršķirīgs. Ja uzņēmums ražo eksportam, tas ir pirmšķirīgs; ja vietējam tirgum – otršķirīgs. Ja zobārsts labo zobus norvēģiem, vāciešiem, krieviem, viņš ir pirmā labuma zobārsts; ja latviešiem – otrā labuma zobārsts. Es varbūt pārspīlēju, bet tāda ir politika, kas cilvēku prātos tiek iepotēta. Lūk, braucot tramvajā, kāds skaļi nolaņmāties un nesmuki uzvedies – rodas uztraukums, ko par mums domās tūristi! Bet, ko mēs paši domāsim, tas nav svarīgi. Tas ir šis propagandas

ietvaros, ka latvieši Latvijā ir otrās šķiras cilvēki.

Es domāju, ka pašreizējā okupācija ir bīstamāka nekā iepriekšējā. Reizēm var redzēt, kā Vilks no tribīnes skaisti runā, bet uz tribīnes, kur virsū Latvijas gerbonis, ir rakstīts “Republic of Latvia”.

DDD: *Kur tā tribīne atrodas?*

I.B.: Latvijas Republikas Saeimā. Padomju laikos tur droši vien būtu LPSR gerbonis, vīrs tā būtu rakstīts Latvijas PSR, apakšā – “Латвийская ССР”. Tagad, redziet, latviešu valodā pat vairs nav jāraksta.

DDD: *Mēs šobrīd nedzīvojam latviskā vidē, un tas ietekmē latviešu psihi.*

I.B.: Tieši tā – esmu ar jums vienisprātis. Bet mani varbūt mazāk uztrauc tas, ka krievs ar krievu runā krievu valodā, bet gan tas, ka latvietis ar latvieti nerunā latviešu valodā – tas mani vairāk uztrauc.

DDD: *Latvietis ar latvieti?...*

I.B.: Jūs gribat teikt, ka tas tā nav? Pērn es pats Banku augstskolā lasīju lekcijas grupā ar 5 puīšiem – pēc uzvārda spriežot, 4 latvieši un 1 krievs, bet man viņiem lekcijas bija jālasa angļu valodā. Viņi citādi nesapratīšot terminus... Turklāt man maksāja vairāk, ja es runāju angļu valodā, nevis latviešu valodā. Es esmu pret to, tāpēc šogad man to vairs nepiedāvāja.

Lūk, tas mani ļoti uztrauc.

Turpinājums būs...

*Intervēja
Līga Muzikante*

PĀRDOMAS...

Vai vēlreiz iziesi
Uz pasaules vēstures skatuvi?
Tu aktiera lomā būsi,
To prātā paturi.
Šī izrāde jau reiz spēlēta,
Gadiem ilgi no jauna studēta;
Kauliņi mesti – zālē sauc: *bravo-bis!*

Smiekli un asaras – mīti par mūsu dzīvi...
Tavā vietā izies un klanīsies citi.
Pasteidzies, noņem masku,
Tevi izsauc mūsu liktenis!
Ja būsi viņam kalpojis –
Uz rokām tevi gaismā iznesīs...
Šoreiz tie nebūs citi.

Tautas izmisumu un postu
Aktieris pasniedz kā brīvi;
Nu vairs neskan *bravo-bis*,
Kāds ir gaismu nodzēsis,
Uz skatuves viss satumsis...
Kur palicis mūsu aktieris?

VM. Jākabsons

LATVIEŠIEM IR JĀATGŪST SAVA LATVIJA!

Turpinājums no 1. lpp.

DDD: Tātad bez deokupācijas un dekolonizācijas 18. novembra Latvijas atjaunošanas nav iespējama?

Aivars Andersons: Protams! Bez dekolonizācijas un deokupācijas veikšanas Latviju nevar uzskatīt par 1918. gada 18. novembrī dibinātās Republikas turpinājumu, jo pēctecība pieprasa atjaunot valsti tajā stāvoklī, kādā tā bija pirms padomju okupācijas. Protams, runa galvenokārt ir par likumiem un iedzīvotāju sastāvu. Diemžēl dekolonizāciju iespējams veikt tikai tad, kad būs notikusi varas maiņa.

Tieši šo būtisko nosacījumu esam pieminējuši “Nacionālās apvienības” deklarācijā, aicinot latviešus, latviskās organizācijas apvienoties ar mērķi atjaunot 1918. gada 18. novembra Latvijas Republiku.

KRIEVVALODĪGAJIEM NEVARAM UZTICĒTIES

Aivars Andersons: Pavisam nesen Kaspars Diminters paziņoja par nodomu veidot Tautas varas fronti, aicinot apvienoties pret globalizāciju ne tikai latviešus, bet arī krievu kopienu. Ja neiedziļinās lietas būtībā un neņem vērā Latvijas īpašo situā-

soni. Diemžēl šāda iespējama ir tikai teorētiska, jo daudzi no viņiem arī ir nostājušies okupantu un kolonistu pusē.

A.A.: Vēsturē vairākkārtīgi ir ticis pierādīts, ka Latvijā dzīvojošie krievi ir lojāli Latvijai un latviešiem tikai līdz brīdim, kad pie robežas parādās Krievijas karaspēks. Manuprāt, ar to ir jāreķinās, ka asins balss vienmēr prasa vienoties ar savu nāciju jeb etnosu.

NEPIECIEŠAMA IR VARAS MAIŅA

DDD: Jūsu pārstāvētā “Nacionālā apvienība” uzskata, ka, lai veiktu deokupāciju un dekolonizāciju, ir jānotiek varas maiņai. Lūdzu, paskaidrojiet, ko jūs ar to domājat.

Aivars Andersons: Varas maiņas mehānismu redzam kā jaunu Tautas fronti. Analizējot citu organizāciju (veidojumu), kas aicina apvienoties, programmas, jāsecina, ka tajās iztrūkst visbūtiskākais – vēlme atjaunot 18. novembra valsts statusu. Šis statuss dod tiesības veikt dekolonizāciju un atgūt Abreni, kas ar jauno Latvijas-Krievijas robežlīgumu pretlikumīgi nonāca Krievijas likumīgā īpašumā. Jaunais robežlīgums patiesībā ir absurds, jo 1920.

Nacionālā fronte (LNF) necenšamies par katru cenu paplašināt biedru rindas, jo gribam sagaidīt, lai cilvēki nāk pie prāta. Arī “Radio Merkurs” raidījumos bieži esmu teicis, ka “...tik pie prāta gaismas nākot, tauta zied un tauta zel”. Mums pašreiz iet tik grūti tāpēc, ka šī prāta gaisma nav vēl atnākusi.

DDD: Kādēļ, jūsuprāt, cilvēki netiecas pēc iespējas ātrāk tikt pie prāta gaismas?

A.A.: Kādā vidē mēs dzīvojam?! Informācijas telpa ir aizpildīta ar meliem, ar būtiskāko faktu noklusēšanu un sagrozīšanu. Neviens no tiem, kas ir pie varas, negrib pat atcerēties, un arī plašās saziņas līdzekļi cilvēkiem neatgādina, ka 1989. gadā sākās Latvijas isteno pilsoņu reģistrācija. Kopumā reģistrējās gandrīz astoņsimt tūkstoši. 1990. gada aprīlī notika Pilsoņu kongresa vēlēšanas, kurās piedalījās septiņsimt seši tūkstoši vēlētajū. Turklāt ievēlēja delegātu pilnvaras joprojām ir spēkā. Diemžēl tas tiek noklusēts!

Mums ir jāizglīto tauta, lai cilvēki saprastu, ka tikai visi kopā mēs varam atjaunot savas valsts statusu. Tad mums radīsies tiesības uz dekolonizāciju un deokupāciju, lai atbrīvotos arī no okupētājvalsts militārajiem pensionāriem, viņu ģimenes locekļiem un viņu pēctečiem, lai atgūtu savu Abreni.

DDD: Domāju, ka ir tādi latvieši, kuri jums iebilstu un teiktu, ka Abrene Latvijai nav vajadzīga, jo tur pat pirms kara, pirms okupācijas bija krieviska vide.

A.A.: Nav taisnība, ka mums Abrene nav vajadzīga, jo tur, lūk, pārsvarā dzīvo krievi. Latvijas brīvvalsts laikā vairāk nekā piecdesmit procenti no Abrenes iedzīvotājiem bija latvieši. Tur ir mūsu pilsoņu zemes un īpašumi – tēvu rakta aka, mātes stādīta ābele, utt. Vai mūsu pilsoņiem ir tiesības atgūt šīs zemes?! Ir tiesības – tās tikai ir jāisteno!

PIE VARAS IR PŪĻA MANKURTI

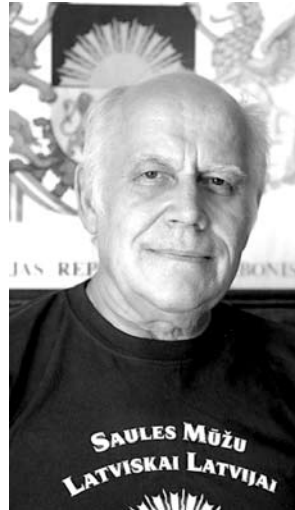
DDD: Tas, ka latviešu tauta savā valstī ir tik pazemojošā stāvoklī, galvenokārt ir mūsu pašu pie varas esošo nodevīgo bāleļu “nopelns”. Kā jums šķiet, kādēļ pie varas esošie latvieši tik ļoti nemīl savu tautu?

Aivars Andersons: Jājautā, vai šodien t.s. demokrātiskās valstīs tautām ir vara? Nē, jo visu nosaka nauda. Atceros, ko kādā piketā reiz teica sirma sievīna: *kā deputāts, tā tūdaļ miljonārs*. Viedi vārdi, vai ne?

Turpinājums 6. lpp.

Kas sargā Latvijas bendes un kapračus – VDK?

ATKLĀTA VĒSTULE Saeimas deputātei Ilmai Čepānei

Lotārs Stūre

PSRS okupācijas režīmā politiski represēts brīvības cīnītājs Svešumā – ASV

Turpinājums no iepriekšējā numura

8. Saeima trīsreiz nobalsoja par VDK atmaskošanu un trīsreiz šo likumu nodeva Valsts prezidentei apstiprināšanai, kura katru reizi to noraidīja un neizsludināja. Kādēļ tāda “mātes mīlestība” uz Latvijas bendēm, VDK, ir personai, kura pati bēgot no PSRS okupācijas, paglābās Marokā un Kanādā? Trimdā latviešu bērniem taču tiek audzināta Dzimtenes mīlestība uz latvju zemi, latvju tautu un latviešu valodu. Kanādā viņa aktīvi piedalījās sabiedriskajā dzīvē un strādāja ļoti apmaksātu darbu. Tikai nesaprotami, kādēļ viņa uzkrītoši bieži lidoja uz okupēto Latviju, kad citiem trimdniekiem PSRS liedza vīzas. Varbūt palīdzēja viņas it kā mistiskā draudzība ar nacionālo partizānu šāvēju akadēmiķi Vili Samsonu un kādu citu?

Vai tā ir sakritība vai mīlestība, ja Saeimā nodot svinīgo zvērestu divaino trimdinieci ieveda bijušais VDK virsnieks Juris Bojārs? Kad prezidentūras sākumā okupanti prasīja privilēģijas svešajai krievu valodai uz latviešu valodas rēķina, Kanādas iebraucēja neaizstāvēja latviešu valodu, bet gluži pretēji – stingri nostājās okupantu pusē. Vēlāk LTV1 “Pano-rāmā” tika atkal izrādīta klaja necieņa latviešu valodai, kurdot to noplicināt, pielīdzinot to sunim, kura astei esot jāpārkāpi. Dzirdot tautas tērpā skaitītos pantņus, tie liekas kā divkosīgi zaimi valodai, kuru pati nīcinājusi un plicinājusi.

Mums cenšas iepotēt, ka VDK “maisi” ir bez vērtības, bet 11. Saeima trīs bailēs **no to atmaskošanas. Vai tad 8. Saeima bija tik glupa, ka**

tā trīs reizes nobalsoja par to atvēršanu? Citās valstīs būtu starptautisks skandāls, ja prezidente aizstāvētu represīvo orgānu bendes. Piemēram, kā reaģētu visā pasaulē, ja Vācijas prezidents dotu neaizskaramību gestapo, SS un SD “maisiem”? Bet Latvijā, kur prezidente veic to pašu, privilēģēdama VDK bendes, tas liekas tikai sākums. Bet varbūt tas bija tikai viņas cilvēciskais faktors, baidoties, ka maiss varētu atrasties it kā aģentes “Klukstes” kartiņā un arī informācija par divainām aktivitātēm okupētajā Latvijā?

2006.gada 9.novembra TV3 ziņās Agnese Vārpiņa pavēstīja, ka Kalifornijā dzīvojošais gleznotājs un dramaturgs Raimonds Strapāna kungs žurnālā “Rīgas Laiks” esot atklājis, ka VDK spieda viņu sadarboties, lai dabūtu vīzu un varētu iebraukt okupētajā Latvijā, lai kaut cik minimāli piedalītos kultūras jomā. Uzsvēra, ka visaktīvākā ir bijusi tagadējā (nu jau bijusī) Valsts prezidente...

Pavisam skaidri tas tika pateikts “Rīgas Laika” 2006.gada novembra numura rakstā “Tup’ un turies” – Strapāna kunga intervijā ar žurnālistu Gintu Grūbi. Ar skarbiem vārdiem citējot: Mūsu tagadējā prezidente bija pakalpinājis Nr.1. Tas radikāli mainījās, jo pēkšņi tie, kas bija čekas pakalpiņi, pēkšņi bija tie labie cilvēki...

Daudziem ir palicis atmiņā, cik divainā iebraucēja no Kanādas bija neapmierināta, kad par Prezidenta kancelejas vadītāju bez konkursa nevarēja ielikt prokuroru Aivaru Zaķi, kuru latviešu brīvības cīnītāji raksturoja kā okupācijas režīmam iztapīgu prokuroru, kurš nīcinājis pat Latvijas karogu. Politiski represētie protestēja, un Aivars Zaķis bija pietiekami “godīgs” un sirdsapziņu pārmetumu mākts, lai pats atteiktos no darba Rīgas pili...

2001.gadā sēru dienā 14.jūnijā pabiju “Rīgas Balss” redakcijā un pastāstīju, ka līdzīgi prokuroram Aivaram Zaķim Rīgas pili strādā vēl augstāka ranga prokurors – okupētās Latvijas jeb LPSR Prokuratūras Izmeklēšanas nodaļas priekšniece Rita Aksenoka, kura pēc čekas pasūtījuma izrēķinājās ar latviešu brīvības cīnītājiem, proti, pret mani safabricējot politisku farsu Augstākajā tiesā 1981.gada 6.–8. jūlijā. Pēc atmaskojošās publikācijas Rīgas pils saimniece to ignorēja, jo galvenais, ka tuvs un mīļš cilvēks ir blakus, un arī Aksenokai nebija nekādu sirdsapziņas pārmetumu, lai iesniegtu

atlūgumu.

Lai pierādītu, ka Latvija ir kājslauķis, bet Maskava ir mīļa, Kanādas trimdiniece kūdīja, lai senās Tālavas zemes un Abreni par sprāguša ēzeļa ausīm uzdāvinā bijušiem okupantiem – Krievijai. Vēlāk, kad kangaru deputāti no TP, LPP, SC, ZZS par to nelietīgi nobalsoja, viņa ar savu parakstu to apstiprināja un izsludināja. Papildus vēl uzdāvinot zemes no Alūksnes un Balvu novada kopā ar dzelzceļa mezglu. Brāļi igaunī gan nenodod savu valsti un Kremļa okupētās zemes uzskata par savām.

Čepānes kundzei piebīdīšu, ka citās bijušās PSRS pakļautajās valstīs un PSRS okupētajās teritorijās atmasko VDK neliešu bandu. **Vienīgie privilēģētie un neatmaskotie VDK bendes Eiropas Savienībā ir tikai 4.maija Latvijā!!!**

2009.gadā lielākā daļa VDK ir atmaskota pat Ukrainā. Lietuvā čekas “maisi” tika atvērti 2011.gadā un pēdējo papildinājumu tie veica pavisam nesen. Igaunijā kopš 1998.gada 1.aprīļa regulāri vairākas reizes gadā publicē VDK neliešus. **Bet Latvijā valda bailes, jo čekas “maisos” var atrasties varas elite, kura vēl nav spējusi izzagt savas lietas!!!** Latvijā varas kungi domā tikai par Latvijas benžu labsajūtu un politiski represētajiem brīvības cīnītājiem tiek uzspļauts.

Vai Jūs, Čepānes kundze, okupācijas terorā arī baidījāties skaļi noklepoties, vispirms apskatoties apkārt, lai kāds Jūs *nenostučī*? Varbūt Jūs ar vīru bijāt frontes otrā pusē, jo neesmu pētījis Jūsu biogrāfiju?

(Neaizsūtīta piezīme. I.Čepānes šķirtais vīrs Alfrēds Čepānis jaunībā aktīvi strādāja komjaunatnes darbā, beidza Augstākās partijas skolu Maskavā, kļuva par Ventspils rajona izpildkomitejas priekšsēdētāju, tad par Liepājas rajona kompartijas pirmo sekretāru, tad par Ministru Padomes priekšnieka vietnieku un visbeidzot par Saeimas priekšsēdētāju.)

Ļoti gaidīšu Jūsu atbildi, ko paredz likums, un galvenais – VIRZIET SA-EIMĀ ČEKAS “MAISU” ATVĒRSANU, LAI MĒS, POLITISKI REPRESĒTIE BRĪVĪBAS CĪNĪTĀJI, VARĒTU PIEKLŪT SAVĀM ČEKAS LIETĀM, ATMASKOT ČEKAS SPIEGUS UN ATMASKOT LATVIJAS BENDES UN KAPRAČUS VDK!!!

Patiesā cieņā, latvietis Lotārs Stūre

LATVIEŠIEM IR JĀATGŪST SAVA LATVIJA!

Turpinājums no 5. lpp.

Aivars Andersons: Šodien vara nav tautai – vara ir naudai. Nauda nozīmē reklāmas, smadzeņu pūderšānu.

Man ir pazīstami cilvēki, kuri uz manu aicinājumu iesaistīties 18. novembra Latvijas atjaunošanā ar nožēlu atbild: “*Man ir jādomā, kā es pabarošu savu ģimeni. Ja es piedalīšos, varu zaudēt darbu, varu zaudēt bankā aizdevumu savam biznesam. Es nevaru piedalīties.*” Lūk, tāda ir situācija ar varu un ar latviešiem Saeimā – viņi ir pērkamas dvēseles.

DDD: *Pūļa cilvēki, kas tikusi pie teikšanas un naudas...*

ir viena vieta parlamentā. Mainot šo kārtību, tika likvidēta demokrātija un iespēja, ka visi vēlētāji tiek pārstāvēti Saeimā. Jāsecina, ka visas mūsu tā saucamās atjaunotās Latvijas Saeimas ir antidemokrātiskas, jo netiek pārstāvēti visi vēlētāji.

DDD: *Manuprāt, šobrīd vēlēšanu ceļā nav iespējams kaut ko mainīt, jo tās nav godīgas. Vai ir jēga veidot jaunus partijas, piedalīties vēlēšanās, ja apriori ir zināms, ka, ja neesi sistēmas atbalstīts, tāpat netiksi Saeimā?*

A.A.: “Nacionālās apvienības” kongresā es teicu, ka mēs nedrīkstam būt

Mums ir jāizglīto tauta, lai cilvēki saprastu, ka tikai visi kopā mēs varam atjaunot savas valsts statusu.”

A.A.: Vairums no viņiem ir tieši tādi – mantkārīgi pūļa cilvēki.

Cilvēkiem ir jāzina vēl kāds būtisks fakts – lēmumus par valsts un tautas nākotni nepieņem Saeima. Visu nosaka tā saucamā Koalīcijas padome. Saeima ir tikai balsošanas mašīna, kurā darbojas ikšķa politika – uz augšu vai uz leju.

DDD: *Varbūt šajos grūtajos ekonomiskajos apstākļos Saeimas deputātiem būtu jānododas bezalgas atvaļinājumā, nosakot, ka lēmumus pieņems Koalīcijas padome?*

A.A.: Tas būtu nedemokrātiski...

DDD: *Tagad jau reāli tieši tā notiek, tikai nodokļu maksātājiem šobrīd par to ir jāmaksā vairāk.*

A.A.: Tas būtu labs risinājums, ņemot vērā arī to, ka mums jau demokrātijas vispār nav, jo, ieviešot piecu procentu barjeru, piemēram, 5. Saeimā netika pārstāvēti apmēram divpadsmit procenti vēlētajū. Tā tas ir visos Saeimas sasaukumos. Ieviešot absurdo piecu procentu barjeru, tika radīta situācija, ka demokrātija jeb vairākuma vara nav iespējama, jo 51 balss Saeimā pārstāv tikai 44–46 procentus vēlētajū.

DDD: *Tas nav pat vairākums.*

A.A.: Tas nav vairākums! Sistēmas absurdu raksturo šāds piemērs: pieņemsim, ka vēlēšanās piedalās divdesmit partijas, no kurām deviņpadsmit saņem 4,99 procentus – tā tad nepārvar piecu procentu barjeru. Pēc pašreizējās sistēmas visu vēlētajū balsis tiks pieskaitītas atlikušajai partijai, kura Saeimā iegūs simts deputātu vietas un tēlos vairākumu, lai gan faktiski par viņiem balsoja tikai 6,9 procenti vēlētajū – visi pārējie bija pret. Absurdi, vai ne?

Lai šādas situācijas nebūtu, Satversmes tēvi bija lēmuši, ka viens procents

sīkpartija. Mēs visi zinām, ka jābūt ir tik lielai partijai, ar tik lielu informācijas izplatību, lai katrā pagastā būtu savs cilvēks, kas māk vēlētajiem paskaidrot patiesībā notiekošo un spēj pārliecināt, ka jānovēršas no varas partiju agitācijas. Vienu un to pašu partiju varas uzurpēšana nav tautas interesēs.

DDD: *Tā saucamajām lielajām partijām ir veiksmīgi izdevies radīt iespaidu, ka tās ir lielas un daudzskaitliskas. Patiesībā to rindās nav vairāk par dažiem simtiem cilvēku, toties tā ir nauda, kas nodrošina to tikšanu pie varas.*

A.A.: Tur jau ir tā lieta, ka vairums vēlētajū dzīvo ilūzijās. Jau 5. Saeimas laikā dzirdēju joprojām spēkā esošo patiesību, ka Latvijā nav demokrātijas, jo lēmumus pieņem nevis Saeimā ievēlētie simts cilvēki, bet citi – sabiedrībai neredzami ļaudis. Tā tas ir patiesībā. Šī melīgā sistēma darbojas kopš brīža, kad Latvijā it kā atguva neatkarību.

Atceros, kā Augstākās Padomes deputāts Rolands Rikards, kurš Saeimā ierosināja izveidot komisiju par 21. augusta deklarācijas labošanu, zinātniskā konferencē no tribīnes Universitātes lielajā aulā atklāja: tie ir meli, ka Latvijā ir piecdesmit divi procenti latviešu. Patiesībā neesam vairāk par piecdesmit, taču bija *zvans no augšas*, liekot labot patiesos faktus. Un meli turpinās. Diemžēl neviens no tiem, kuri bija šajā zinātniskajā konferencē, par faktu sagrozīšanu nerunā. Starp citu, tur bija arī žurnālisti, kuru pienākums būtu atklāt pie varas esošo melīgo politiku, bet viņi laikam baidās zaudēt savu galma žurnālistu vietu.

Turpinājums būs...

Intervēja Liene Apine

LATVIETI, MOSTIES, LAIKS NEGAIDA! Latviešiem – BŪT vai NEBŪT!

Dr. Valdis Šteins

Triju Zvaigžņu ordeņa komandieris

VEIKSMES STĀSTS

Turpinājums no iepriekšējā numura

“LAUKU IZTUKŠOŠANAS PROGRAMMA”

Laukos situācija ir dramatiska. Nevis skaļi izbažinātā “Lauku attīstības programma” tiek realizēta, bet tieši otrādi – tiek sekmēta “Lauku iztukšošanas programma”, kas ir šī genocīda sastāvdaļa. Lauki burtiski tiek atbrīvoti no latviešiem, jau vairāki simti ciemu praktiski

dzēšana un cukura ražošanas. Ministre L.Straujuma tagad publiski atzīst, ka cukura ražošanas likvidēšana esot bijusi kļūda, bet, ja kāds iedomāsies to atsākt, tad esot “jāsaprot, ka par cukura ražošanu būs Briseles soda nauda – 500 eiro (350 latu) par vienu tonnu”.

PSRS laikā latvieši uz Baltijas jūru varēja skatīties caur dzelondrašu aizslogojumu, ja bija izdota atļauja, bet citādi – tikai foto albumos. VDK baidījās, ka kāds latvietis neaizpeld uz Zviedriju vai neizvelk kādu piekrastes lucīti vakariņām. Tagad ESV šo jautājumu atrisināja vienkāršāk – tā vienkārši lika sagriezt kūģus, bet, ja kāds ar savu vienkoci mēģinās noķert kādu brētliņu tauta, tad viņu pašu tūlīt murdā noķers un sodīs, – šim pasākumam tiek piešķirti pat miljoni. Notiek nevis zivju, bet zvejnieku ķeršana! Jūs nedrīkstat kūku izcept kaimiņam, bet uz suķa bērēm būs klāt vismaz trīs inspekcijas: PVD, VSD, VID un vēl policija, lai pārbaudītu, vai uz pēdējo kvocienu bija licence no AKKA/LAA. Vajāšana notiek arī ar banku, tiesu

Atceraties, ka ievērojamais ekonomists Maikls Hadsons jau pirms 2 gadiem vērsa pasaules uzmanību uz to, ka Latvijas ekonomiku ir nolaupījusi ES un SVF politika, pakļaujot Latvijas nodokļu politiku un finanšu programmu Zviedrijas un citu valstu interesēm.”

ir pamesti, acīmredzot tiek gatavota svešzemju kolonistu iepludināšana. Juridiski ir radīti pat apstākļi, lai izbraukušais latvietis nedrīkstētu atgriezties Latvijā uz ilgāku laiku kā uz 183 dienām jebkurā 12 mēnešu periodā. Ja jūsu radnieks no Īrijas paliks vienu dienu ilgāk, viņam tūlīt uzkraus Latvijas nodokļu rezidenta statusu.

Varturi brīnās, ka veikalos ir iztērēts vairāk naudas, nekā Latvijā ir nopelnīts. Protams, jo izbraukušie latvieši sāk uz turēt Latvijā dzīvojošos latviešus. Varturi tikai liekulīgi klaigā, ka visiem ir jābrauc mājās. Bet valdība savus pasūtījumus realizē ārzemēs. Labs piemērs ir vagonu ražošana – tā vietā, lai atjaunotu savu nacionālo, valstij piederošu vagonu rūpniecību, tos ražos Spānijā. Man prieks par spāņiem, bet latviešiem pelnīt ir jābrauc uz Spānijas rūpniecību. Un tur viņus ar “atplestām rokām” negaida. Tas pats ar autobusu ražošanu un citām saimnieciskām sfērām. Lauksaimniecībā un pārtikas rūpniecībā – ir likvidēta cukurbiešu au-

zīpilditāju, valsts licenzētu “izsitēju firmu” palīdzību. Valsts bija tā, kura iesvieda tautu parādos, jo **ekonomiskā krīze Latvijā ir valsts vadītāju radīta**, par to jau esmu daudz rakstījis.

Cilvēki ir iemesti kā lau-
vu bedrē, lai viņus visas šīs varas institūcijas saplosītu. Galvenokārt šī parādu verdzība spiež doties vergu darbos uz ārzemēm. Svešzemnieku bankas uztraucas, ka viņiem, iedomājoties, vairs nav tik liela peļņa, kāda bijusi (nerunājot nemaz, ka būtu kādi tiešie zaudējumi!), bet tūkstošiem cilvēku ir izputināti, dzīves ir izpostītas. Tā ir tikai valsts vadītāju vaina situācijā, kādā cilvēki ir ieģrūsti. Paņemts kredīts nekad nedrīkst kļūt par vajāšanas ieroci!!! Tagad ar “kavējuma sodiem”, ražos Spānijā. Man prieks par spāņiem, bet latviešiem pelnīt ir jābrauc uz Spānijas rūpniecību. Un tur viņus ar “atplestām rokām” negaida. Tas pats ar autobusu ražošanu un citām saimnieciskām sfērām. Lauksaimniecībā un pārtikas rūpniecībā – ir likvidēta cukurbiešu au-

Pat izglītības reforma, kura paredz, ka “nauda seko skolēnam”, faktiski ietilpst ģeogrāfiskā genocīda realizēšanā. Lauku skolu, slimnīcu, pasta nodaļu likvidācija ir tipiska “Lauku iztukšošanas programmas” sastāvdaļa un ģimeņu padzišana no tēvu mājām. Tā vietā, lai laukos atvērtu jaunas darbvietas un piesaistītu jaunas ģimenes, kas ir viens no galvenajiem pašvaldību uzdevumiem, viss tiek darīts, lai cilvēkus aizbaudītu no laukiem. Bet latvieši nav ģenētiska nomadu vai pusnomadu tauta!

SPILGTĀS GENOCĪDA PAZĪMES

Latvija ir vienā no pirmajām vietām Eiropas Savienībā ar savu bezdarbu, zemo sociālo aprūpi, **zidaiņu mirstību**, medicīnas neaprūpi, zemāko pensiju, zemāko... sliktāko... – šis saraksts ir garš. Tāds ir tas “Veiksmes stāsts”. Toties Latvija ir viena no pirmajām vietām ES Ieteikumu, Instrukciju un Direktīvu izpildes ziņā, jo vergu, kalpu un sulaiņu gars diemžēl ir dzīvs pēc 1000 okupācijas gadiem... Šobrīd Latvijā nabadzīgo skaits jau esot sasniedzis 40 procentus (pēc oficiāliem datiem) no iedzīvotājiem. BET, neaizmirstiet, ka aiz katras nabadzības formas slēpjas varas lietā likšana. Nabadzība nav sociāla parādība, tā ir varmācība. **Masu nabadzība jeb pauperisms ir sliktas valsts un pašvaldības pārvaldes rezultāts**, pie tā nav vainīgi cilvēki, bet gan pārvaldnieki.

Neticu nevienai publiskai aptaujai, jo labi zinu, kā tās tika, bet nesen viena izspruka no kontroles, kad LTV1 notika “Simtā panta” žurnālistu diskusija ar finanšu ministru par eiro ieviešanu Latvijā. Visu pārraidi viņš manipulēja ar žurnālistiem, un tie svētlaimē tiksmīnājās un laimīgi māja ar galvu, jo viņi taču sēdēja pie viena galda ar Pašu ministru. Tas būtu saprotams, un saprotama bija ministra Galvenā atbilde: ja būs Balts, kas īstenībā ir Melns (jo ir pret tautas gribu), tad mēs rīkosimies pēc Baltā scenārija (īstenībā Melnā, jo tas ir prettāutiski); ja būs Melns, kas tautai ir Balts, tad scenārija nav. Bet visu uzdevums ir gaidīt, kāds tad būs Pavasaris. Vienkārši visiem ir jāsež un jāgaida, vai kritīs “debesu manna” vai “melni graudi” no debesīm. Tas ir Stratēģiskais scenārijs, jo cita valsts attīstības stratēģiskā scenārija neesot un nevarot būt, tāpēc ka nekad taču nevarot zināt, kāds vējš pūtīs no Eiropas Savienības. Protams, “Vēja ēngelis” sēž Briselē. Uz kuriem tas pūtīs Latviju,

to zina tikai šis “ēngelis”. Bet televīzijas pārraidē aptaujas jautājumus bija: “Vai dzīves apstākļi ir uzlabojušies vai pasliktinājušies?” Trīs ceturtdaļas atbildēja, ka ir pasliktinājušies, taču Viršžurnālists, redzot tādu tautas atbildi, uz varturu cītīgi popularizēto “Veiksmes stāstu”, aptaujas rezultātus vispār noklusēja, apgāja – it kā aptaujas nebūtu bijis. Par to, ka pieminētie 40 procenti Latvijas iedzīvotāju dzīvo zem nabadzības sliekšņa, – par to raidījumā neviena vārda.

Cits piemērs. Visi zina no tām pašām publiskajām aptaujām, kur jau tā visi cipari ir uzpūsti par labu varturim, ka tikai 15 procenti tautas atbalsta eiro ieviešanu (no citām aptaujām: 3–5 procenti), bet jebkurā gadījumā ir skaidrs, ka tautai vismaz šoreiz ir veselais kopsaprāts jeb pašizdzīvošanas kopinstinkts un tā neatbalsta eiro ieviešanu gan no valsts neatkarības zaudēšanas viedokļa, gan tautsaimnieciskā viedokļa, gan dārdzības pieaugšanas, gan veselā saprātā viedokļa. Protams, mums nav sava Lata, bet ir nauda ar nosaukumu “0,7”, bet tas tomēr ir savs “0,7” ar nosaukumu “lats”, un, lai arī esam piesieti pie svešas siles (“groza”), mums tomēr ir iespējama vismaz kaut kāda sava monetārā politika, kuru, protams, jebkurā brīdī varētu sākt vadīt tautas (nacionālās) interesēs.

Mēs visi zinām ābece patiesību: **kas pārvalda valsts monetāro un fiskālo politiku, tas pārvalda valsti!** Fiskālās politikas virsvadība jau tika nodota ESV vadībai, tagad, pildot Māstrihtas noteikumus, arī monetārā politika, līdz ar eiro ieviešanu, tiek nodota ESV. Latvijas valdība brīvprātīgi lūdzas uzņemt Latviju ESV eirozonā, atkārtotās 1940.gads. Ar šo aktu tad būtu Latvijas neatkarības pazaudēšanas process pabeigts. *Un tā vien izskatās, ka jaunais likums par referendumu ierobežošanu, kas pašlaik ļoti straujā tempā tiek “dzīts uz priekšu”, vairāk ir domāts nevis, lai ierobežotu nepilsoņu-ārvalstnieku iespējas rīkot referendumus (iepriekšējais jau pierādīja, ka viņi nevar pagaidām uzvarēt latviešus), bet gan, lai latvieši nevarētu sārīkot referendumu pret eiro ieviešanu.*

Kad notika Genādija Janajeva apvērsums Maskavā, pirmais dokuments, ko viņi atsūtīja uz Latviju, ko mēs saņēmām AP Budžeta komisijā (kurā arī es strādāju), bija *depeša* par pakļaušanos viņu “Rossijas” Centrālajai bankai un viņu Rublim. Jā, pirmais, ko dara iekarotājvalstis – ievieš savu naudu!

Turpinājums 8. lpp.

KAS IR VAJADZĪGS LATVIJAI?

Saruna ar ekonomistu, uzņēmēju **Vilni Zakrevski**

Turpinājums no iepriekšējā numura

GLĀBIŅŠ – NACIONĀLAIS KAPITĀLS

DDD: Vai nacionālie uzkrājumi ir pamatnācijai piederošie īpašumi, nauda?

Vilnis Zakrevskis: Ne tikai. Ieguldījums nākotnē ir arī, piemēram, izglītība. Nav nevienas valsts, kas būtu kļuvusi bagāta bez nacionālajiem uzkrājumiem.

DDD: Vai no jūsu iepriekš teiktā pareizi sapratu, ka Latvijai, lai tā veiksmīgi attīstītos, nemaz nav vajadzīgas ārvalstu investīcijas?

V.Z.: Mums vispirms ir vajadzīgas **nacionālās investīcijas**. No ārvalstu tiešajām investīcijām (ATI) Latvijā aptuveni deviņi procenti ir ieguldīti apstrādājošā rūpniecībā, tātad – ražošanā.

DDD: Vai tās varam uzskatīt par labām investīcijām?

V.Z.: Tās ir investīcijas, kas teorētiski ir ar “plus zīmi”.

DDD: Kur ir ieguldīta pārējā nauda?

V.Z.: Pārējās tā saucamās investīcijas galvenokārt ir visādas finanšu spekulācijas, kuru patiesais mērķis ir nodēlēt nacionālo kapitālu.

Tātad tagad apstrādājošā rūpniecībā nonākuši **tikai** deviņi procenti no ārvalstu tiešajām investīcijām, kamēr no pašmāju investīcijām apmēram piecpadsmit procenti. Tas raksturo investīciju patieso mērķi – radīt augsni ilgtspējīgai attīstībai vai tikai gūt ātru un vieglu peļņu?

nieka divdesmit tūkstoši. Ar šādām iekārtām nav iespējams ražot konkurētspējīgu produkciju. Tas ir pilnīgi nereāli. Skaidrs, ka tādām biznesam agri vai vēl ir jāmirst.

DDD: Tas nozīmē, ka tā saucamajiem ārvalstu investoriem Latvija ir tikai atkritumu bedre, taču mēs par viņu atkritumiem maksājam kā par luksusa precēm.

V.Z.: Tieši tā! Nosauciet man kaut vienu augsti produktīvu uzņēmumu, ko šeit ir radījis ārvalstu kapitāls. Veiksmes stāsti, piemēram, “Grindeks”, “Latvijas Finieris” ir vietējā kapitāla uzņēmumi ar augstu pievienoto vērtību. Vietējie šeit, savās mājās, ir ieinteresēti radīt labas lietas. Tādēļ Latvijai daudz svarīgākas ir nevis ārvalstu, bet nacionālās investīcijas.

DDD: Tāpēc, ka vietējiem uzņēmējiem ir vis-svarīgākais komponents – sirds. Domāju, ka daži “gudrinieki” jums iebildīs, ka naudai nav nacionālās piederības.

V.Z.: Jā, nereti tiek sludināts, ka kapitālam nesot nacionālās piederības, bet tās ir mulķības. Japānas, Vācijas, ASV (Toyota, Volkswagen, Chrysler, General Motors) valdības ir atbalstījušas un joprojām atbalsta savus ražotājus. Tā rīkojas jebkura attīstīta valsts. **Tātad kapitālam ir nacionāla piederība.** Mums arī bija viens labs piemērs, kad Latvija kā valsts pieteicās pirkt “Latvijas Finiera” akcijas, lai tās nepārdotu Krievijas firmai. Tas diemžēl ir vienīgais valstiskas domāšanas piemērs.

Nacionālais uzkrājums un nacionālās investīcijas

nonācis pie atziņas, ka straujai, ilgtspējīgai valsts attīstībai ir pieci priekšnosacījumi.

Pirmais – **augsts nacionālo uzkrājumu un investīciju limenis**. Ja kāds stāsta, ka mums nav ko uzkrāt, tad ziniet, ka tās ir mulķības. Diemžēl mums ir politiķi, kas **neļauj** uzkrāt un **demotivē** investēt. Piemēram, Ķīna, kad tās IKP uz vienu cilvēku gadā bija 400

dolāru, vienu trešdaļu ieņēmumu novirzīja uzkrājumiem. Tā ir upurēšanās nākamajai paaudzei. Bet mēs sev šodienas dzīves limeni nodrošinām, uzliekot parādu nastu ne tikai mūsu bērniem, bet pat mazbērniem un mazmazbērniem.

Otrs priekšnosacījums – **globalizācijas izmantošana**.

DDD: Šobrīd, manuprāt, nevis mēs izmantojam globalizāciju, bet globalizācija izmanto mūs?

V.Z.: Globalizācijas izmantošana ir tādējādi, ka mēs paņemam no pasaules to, ko tā zina, un pārdojam pasaulei to, par ko tā ir gatava maksāt. Neviena valsts nav attīstījusies ar savu lokālo tirdzību (lielu vai mazu), pat lielā Ķīna ne.

DDD: Tā ir sadarbība, kooperācija.

V.Z.: Tieši tā. Trešais priekšnosacījums – **tirgus kā resursu izvietotājs**. Ko tas nozīmē? Tas nozīmē, ka mums ir jāveicina konkurence. Bet jāsaprot, ka konkurence ir nevis tas, ka es savu piecpadsmitgadiģo dēlu nolikšu pretim profesionālam bokserim Vitalijam Kličko, bet gan iespēja viņam mācīties, iegūt pieredzi un pēc tam, liekot to lietā, veicināt valsts kopējo izaugsmi.

DDD: Valstij patiesībā būtu jāiegulda cilvēkos, kuri spētu patstāvīgi strādāt un radīt jaunus iespējas citiem.

V.Z.: Atkal taisnība. Bet atbalstam jābūt ar nosacījumu – garantēsim tev tādus un tādus labumus, varbūt tādas un tādas nodokļu atlaides, aizsardzību u.tml., bet tas maksā tik un tik. Un ja tu, draugs mīlais, izdomāsi taisīt jokus, vai nespēsi izveidot konkurētspējīgu uzņēmumu, mēs savāksim tavu biznesu.

Ceturtais priekšnosacījums – **makroekonomiskā stabilitāte**. Kas tā ir? Makroekonomiskā stabilitāte ir prognozējama vide, tā ir arī iespēja reaģēt uz tā sauktajiem ārējiem šokiem. Lūk, vienkāršs piemērs. Iedomāsimies, ka

mūsu vadošie tirgi pēkšņi devalvē savu valūtu, un mēs, ja nespējam laicīgi reaģēt, no tiem ar vienu vēzienu esam ārā. Vai arī otrādi. Piemēram, Šveice, redzot, ka visapkārt visi drukā naudu, uzlika “cepurī” franka

kursa kāpumam, piedrukājot naudu.

DDD: Tā ir saprātīga valsts un bankas vadības reakcija. Rimšēvičs ar Dombrovski domāja citādāk: mums ir stabils lats, piesaiste pie eiro, un pēc mums kaut vai ūdens plūdi...

V.Z.: Tieši tā. Piektā straujas un ilgtspējīgas izaugsmes sastāvdaļa – **gudra un motivēta valsts pārvalde**. Šī ir fundamentāla lieta. Mums nav tik daudz jāuztraucas, ka pēkšņi lata kurss nokritīs, bet mums jāuztraucas, ka nevarēsim nopelnīt.

Somija 1991. gadā, kad sabruka Padomju Savienība, brīdī centās turēt marku fiksētajā kursā, bet tad “atlaida”, un markas vērtība pazeminājās. Taču pēc tam tās kurss atkal pacēlās. Šāda rīcība izspieda nevajadzīgo eksportu un sakārtoja tirgu. Līdz pat 80-to gadu beigām Somijas valdība aktīvi iesaistījās banku kredītu novirzīšanā stratēģiskajām nozarēm un stingri kontrolēja ārvalstu investīcijas, lai aizsargātu ne tikai savu tirgu, bet arī tautas attīstību.

DDD: Latvijai ir jācīnās ar citu valstu uzliktajām barjerām, bet mēs, lūk, nedrīkstam likt barjeras. Vilks stāsta, ka mēs nedrīkstam, Dombrovskis, ka nedrīkstam – mēs taču apsoliām...

V.Z.: Lielā mērā mēs arī nedrīkstam. Zviedrija arī nedrīkst – tāpat kā mēs, taču pajautājiēt ražotājiem, cik viegli ir ieiet Zviedrijas tirgū?

DDD: Protams, ka zviedriem nav likuma, kas noteik, ka ārzemnieki nedrīkst ienākt viņu tirgū, bet viņi likuma robežās izdarīs visu iespējamo, lai tas nenotiktu. Vispirms ir jābūt garantijām, ka vietējie saņem vislabāko.

V.Z.: Tā tas apmēram ir. Cilvēkiem ir jāsaprot, ka investīciju kapitāls nebūt nav panaceja, un Latvijā lielākoties ir “kaitīgās”, nevis “labās” ārvalstu investīcijas. Saprotams, ka visi grib nopelnīt, tomēr svarīgāk – par kādu cenu? Tātad mums ir vajadzīgas

tikai tās investīcijas, kas garantē mūsu ilgtspējīgu, nacionālu attīstību.

NODOŠANAS PARAUGSTUNDA

DDD: “Visu Latvijai!”, pirms balsoja par “Euro ieviešanas likumu”, rīkoja diskusiju, kurā piedalījās arī jūs. Vai šajās diskusijās tika pierādīts, ka Latvijai jāievieš eiro, ja jau “VL!” nobalsoja “par”?

Vilnis Zakrevskis: Ne, kas tāds netika pierādīts!

DDD: Tad kāpēc viņi

atbalsts grupas” vadītāju, lai aizstāvētu latu, latvietim būtu jājūtas teju kā *kabanovietim*.

Un tad kaut kur tiek pasludināts, ka krieviem ir šausmīgas bailes no eiro. Neuzskatu, ka *saskaņieši* būtu galīgi idioti. Vai tad viņi tiešām nevarēja ielikt kaut vai Ivaru Zariņu tajā “lata biedrībā” – daudz maz sakarīgs džeks, latvietis. Nē, viņi ieliek Kabanovu...

DDD: Tie ir absurdi paziņojumi, ka Eiropā mums bija jāstājas, jo aiz robežas jau stāv tanki, bet eiro ir vajadzīgs, jo Vaņka jau

Eiro ir labākais veids, kā valsti novest līdz bankrotam un pēc tam to reāli nopirkt.”

nobalsoja “par”?

V.Z.: Viņi teica – “krievi nāki!”, jābalso par, citādi būs sliktāk. Citu argumentu nebija.

DDD: Vai tad krievi baidās no eiro?

V.Z.: Protams, nē! Paskatieties uz Kipru. Eiro ir labākais veids, kā valsti novest līdz bankrotam un pēc tam to reāli nopirkt.

Rosinu padomāt par to, ka pilnīgi nesaistītiem notikumiem. Pagājušā gada vasarā notika kaut kāds jocīgs referendums par krievu valodu kā otru valsts valodu. Jau sākotnēji bezcerīgs pasākums, bez jebkādam iespējam šī referenduma iniciatoriem vinnēt. Tomēr ar drausmīgu entuziasmu tika tērēta nauda, lai šādu lietu *izbaidītu*. Tad mūsu varneši tā pilnīgi nesaistīti nāca klajā ar likumu izmaiņām par referendumiem, lai it kā tādus valodas referendums vairs nevarētu pieprasīt. Un cilvēki to pieņem uz urrā – jā, jā! Vēlāk kā tādus valstij eksistenciāls notikums visai Latvijai tiek parādīts, ka Kabanovs ir ne vien sliktais krievs no SC, bet arī alkoholiķis.

Visbeidzot SC ieliek tieši šo Kabanovu par “Lata

lien pāri žogam. Absurdi murgi! Vēl, manuprāt, ļoti absurds ir izteikums, ka Latvijai obligāti jāiestājas eiro zonā, lai paskatītos, kā būs. Ja nepatiks – stāsimies ārā, atgriezīsimies pie lata. Vai no eiro zonas vispār var izstāties?

V.Z.: Nav paredzēts. Nav mehānisma, kā izstāties no eiro zonas, līdz ar to nav iespējams prognozēt šī procesa izmaksas. Kā būtu, ja mums pieprasītu atdot visus “ieguldito” ES fondu līdzekļus? Cik liela būs emigrācija un cik – imigrācija? Un kas notiks, ja somi, slovāki un citi atteiksies maksāt? Ko darīs briti?

Saskaņā ar žurnāla “Spiegel” publicēto pētījumu, aprēķināts, ka Grieķijas, Portugāles, Spānijas un Itālijas izslēgšana no eirozonas līdz 2020. gadam kopā varētu izmaksāt 17,2 triljonus eiro. UBS (starp-tautiska finanšu pakalpojumu firma – *red.piez.*) it kā esot sarēķinājuši, ka Latvijai izstāšanās varētu izmaksātu apmēram četrus miljardus, tomēr pamatojumu šādam skaitlim neesmu atradis...

Intervēja Liene Apine

Tātad mums ir vajadzīgas tikai tās investīcijas, kas garantē mūsu ilgtspējīgu, nacionālu attīstību.”

Taču būtiski ir izvērtēt, kādi ir tie ārvalstu investīciju deviņi procenti? Esmu praksē strādājis vairākās fabrikās. Ārzemnieks, **bez izņēmuma**, uz Latviju atved to, ko es sauktu par metāllūžņiem. Viņš to nosauc par tehnoloģiskām iekārtām, notāmē, un mūsējais pārskaita uz ārvalstu kontiem, piemēram, divus miljonus, kas Latvijā uzrādās kā ārvalstu tiešā investīcija, turklāt apstrādājošā rūpniecībā. Bet reālā vērtība tam varbūt ir metāllūžņu cena –

ir absolūti cieši saistītas lietas. Koreja (1961. g.) ir viena no tām valstīm, kas no galējas nabadzības (91 dolārs uz iedzīvotāju IKP gadā) kļuvusi par bagātu un attīstītu valsti. Ir arī citi labi piemēri.

VALSTS ATTĪSTĪBAS PRIEKŠNOTEIKUMI

Vilnis Zakrevskis: Studējot pētījumus, esmu

VĒSTULE

KRIEVIJA AICINA VIŅUS MĀJĀS

Š.g. 22. janvārī “RTR” ziņās no Maskavas savām acīm redzēju un savām ausīm dzirdēju, ka Krievija aicina mājās savus tautiešus. Zjuganovs un Žirinovskis stāstīja un skaidroja, cik ļoti vienkārša ir Krievijas pilsonības iegūšana, galvenais ir zināt krievu valodu un vēlēties šo pilsonību iegūt. Abi runātāji solīja repatriantus tūlīt apgādāt ar dzīvokļiem, iespēju strādāt savā specialitātē un saņemt pabalstu.

Bet pie mums ieklīdušie okupanti to negrib ne dzirdēt, jo nezina, kāds dārgums ir Tēvzeme – senču Dzimtene. Viņiem tēvija ir tur, kur ir labi. Nekur citur pasaulē šiem klaidoņiem šobrīd nav tik labi kā Latvijā, jo miermilīgie latvieši, sev par lielu nelaimi un apkaunojumu, viņus nedzen prom un ļauj sev kāpt uz galvas.

Ar patiesu cieņu,
G. Bērziņa

VAI LATVIJAS LAUKSAIMNIECĪBAI IR NĀKOTNE?

Andrejs Lucāns
Agronom Burtniekos

Turpinājums no iepriekšējā numura

Cik lauksaimniecībā izmantojamās zemes (LIZ), mežu, purvu un dabisko ūdeņu ir aizstrukturēts no pilsoniskās atbildības?

Lai atbildētu precīzi, oficiālu avotu manā rīcībā nav. No neoficiāliem varu minēt divus.

1. avots:		
LIZ – 13%	(2 423 231,1 x 0,13)	315 029 ha
meži – 7,21%	(2 962 185,5 x 0,0721)	213 574 ha
purvi – 18,6%	(248 660,2 x 0,186)	46 251 ha

Izpārdots ārzemniekiem kopā: 574 854 ha = 9,6%*

2. avots:		
LIZ – 36%	(2 423 231,1 x 0,36)	872 363 ha
meži – 27%	(2 962 185,5 x 0,27)	799 790 ha
purvi – 78%	(248 660,2 x 0,78)	193 955 ha

Izpārdots ārzemniekiem kopā:
1 866 108 ha = 31,2 %*

* no 5 988 958 ha lauksaimnieciskajiem zemes resursiem (LIZ + meži + krūmāji + purvi + ūdens objektu zeme)

Pie šīs ārzemniekiem izpārdotās zemes nav piešķaitīti 129 360 ha Abrenes teritorijas, kurus 69 deputāti, pārkāpjot savas pilnvaras, noziedzīgi atdāvināja Krievijai, ar Ministru prezidenta Aigara Kalviša izvadvārdiem:

“Tas nav nekāds sprotu ligums. Mums beidzot ir jāsakārto attiecības ar Krieviju. Robežliguma noslēgšana ir mūsu nacionālajās interesēs – gan no nacionālās drošības, gan ekonomiskā potenciāla, gan starpvalstu attiecību viedokļa.”

Sodien, kad diskutējam par nākamo Latvijas valsti apdraudošo absurdo referendumu – par pilsonības piešķiršanu visiem kolonistiem –, šis apgalvojums rādās tiešām “pravietisks” – Abrene ir atdota pilnīgi bezjēdzīgi.

Minētos avotus vēl var

vijas zemes jau pārdota ārzemniekiem. Par nožēlu jāsecina, ka ārzemnieki pārpērk zemi ar mūsu pašu latviešu rokām.” (“LA”, 04.11.09.).

Bet deputāti neko nav darījuši, lai tā nenotiktu!

Mežu zeme dažu pagastu un novadu lauku teritorijās pilnībā pieder ārvalstu privātpersonām, piemēram, 100% Pilskalnes pagastā, Auces lauku teritorijā – 98%, Ozolnieku pagastā – 89%, bet Siguldas pilsētā – 657 hektāri jeb 99,6% mežu.

Kā liecina Valsts zemes dienesta (VZD) pēdējie oficiālie dati no Nekustamā īpašuma valsts kadastra informācijas sistēmas, 2011. gada 1. janvārī Latvijas teritorijas sadalījums pa zemes lietošanas veidiem ir šāds:

	Platība	Procenti (%)
Valsti kopā	6 447 588,8	100,0
LIZ	2 423 231,1	37,6
Mežs	2 962 185,5	45,9
Krūmājs	114 409,7	1,8
Purvi	248 660,2	3,9
Ūdens objektu zeme	240 471,8	3,7
Zeme zem ēkām un pagalmos	95 256,6	1,5
Zeme zem ceļiem	134 352,6	2,1
Pārējās zemes	229 021,3	3,5

VZD veidota kopsavilkuma par ārzemniekiem pārdotajiem lauksaimnieciskajiem zemes resursiem – lauksaimniecībā izmantojamo zemi, mežiem, krū-

mājiem, purviem un ūdens objektu zemi (LZR), kuriem varētu ticēt, nav.

Cik nacionāli bezatbildīgs, nekompetents un vienaldzīgs līdz šim ir bijis zemes jautājums likumdevējiem un valsts vadītājiem, atbildi var saklausīt bijušā deputāta un ministra Vineta Veldres esošās situācijas skaidrojumā:

“Manuprāt, šobrīd mēs lauksaimniecības nozīmi pārspīlējam. Bija laiks, kad šai nozarei vajadzēja būt numur viens, tagad tai pirmo vietu vajadzētu dalīt vai pat būt otrajai aiz rūpniecības – mašīnbūves, vieglās, smagās rūpniecības. Kāpēc mēs nevarētu par izdevīgām cenām pārdot zemi tādiem koncerniem kā BMV vai “Siemens”, lai šeit attīstītos rūpniecība? Kāpēc zemnieki blāuj, ka viņiem pagastā zemi pērk ārzemnieki un uzsāk savu lauksaimniecības biznesu? Vai tad tas dānis vai ho-

Latvijā LZR jautājumā ir izveidojusies situācija, kas asociējas ar Amerikas pamatiedzīvotāju indiāņu līdzīgām problēmām. Mēs it kā apzināmies, ka manipulācijas ar LZR nav adekvātas Latvijas kā nacionālas valsts statusam, ka tās ir netaisnīgas, bet, kā saka – šobrīd pašapziņa un prāts ir par īsu. [...]

Govs kā darbvieta un iztikas nodrošinātāja

Ievēribas cienīgs ir fakts, ka nodarbinātības samazināšanās laukos un emigrācija ir cieši saistīta ar slaucamo govju skaita samazināšanos. To redzam no salīdzinājuma vēsturiskā skatījumā. Var pat teikt, ka nodarbināto skaits ir samazinājies proporcionāli govju skaitam, ja ņem vērā laukos pašnodarbinātos piemājas saimniecībās un personīgajās palīgsaimniecībās, kas var nebūt ietverti šeit minētajās strādājošo skaita statistikas norādēs (vēlākie gadi procentos tiek salīdzināti ar 1938. gadu).

Lauksaimniecībā nodarbinātie* un slaucamo gov-

ju skaits:
1938.gads – *801 000 (100%) un 856 000 (100%) slaucamo govju;
1990.gads – *233 000 (29,1%) un 535 000 (62,5%) slaucamo govju;
1995.gads – *214 000 (26,7%) un 312 000 (36,4%) slaucamo govju;
2001.gads – *143 000 (17,8%) un 209 000 (24,4%) slaucamo govju;
2007.gads – *107 000 (13,4%) (vai 28,0%**) un 180 000 (21,0%) slaucamo govju;
2010.gads – *82 500 (10,3%) (vai 22,9%**) un 164 060 (19,2%) slaucamo govju
* pilnu slodzi strādājošie.

** Pēc citām ziņām, 2007.gadā lauksaimniecībā bija nodarbināti 224 000, bet 2010.gadā – 183 500. 2010.gadā, salīdzinot ar 1938.gadu, lauksaimniecībā nodarbināti bija 10,3% vai 22,9% un attiecīgi slaucamo govju skaits – 19,2%. Tā vien šķiet, ka ne velti Indijā govs ir iecelta svēto kārtā, bet mēs nesaprotam, kāpēc tā...

Turpinājums būs...

LNF bankas konts ziedojumiem laikrakstam “DDD”

Latvijas Nacionālā fronte
(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2013

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktores vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4, Rīga LV-1019**

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: SIA “Latgales druka”,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

LATVIETI, MOSTIES, LAIKS NEGAIDA! Latviešiem – BŪT vai NEBŪT!

Turpinājums no 6. lpp.

Otrs, lai arī liekas sīkums, ievieš savas pastmarkas. To mums māca vēsturiskā pieredze.

Valsts bez savas naudas ir kā valsts bez asinīm. Tauta to saprot. Domājat, ka varturi to nezina? Zina, bet rīkojas pretēji. Kāpēc? Atbildi jūs jau paši ziniet – tagad mums Mas-

ka Latvijas ekonomiku ir nolaupījuši ES un SVF politika, pakļaujot Latvijas nodokļu politiku un finanšu programmu Zviedrijas un citu valstu interesēm. Viņš publicēja faktus, ka valdība parakstījusi slepenus protokolus ar SVF un citām naudas institūcijām, kuros Latvijas valdība ir

“Tā vietā, lai laukos atvērtu jaunas darbvieta un piesaistītu jaunas ģimenes, kas ir viens no galvenajiem pašvaldību uzdevumiem, viss tiek darīts, lai cilvēkus aizbaidītu no laukiem.”

kavas častušku vietā ir jādejo ES līnijdeja “Mirstošais gulbis”... Atceraties, ka ievērojamais ekonomists Maikls Hadsons jau pirms 2 gadiem vērsa pasaules uzmanību uz to,

apņēmusies pazemināt tautas labklājības līmeni, jo latvieši esot sākuši pārrak dzīvot. Paverdzināt latviešus varot, uzkrājot viņiem paaudzēm neatmaksāja-

mu parādu verdzību. Ne tikai mēs, bet mūsu bērnu bērni jau ir paverdzināti. M.Hadsons uzsvēra, ka Latvijas valdība parakstījās zem, ka ES un SVF nauda netiks izmantota ekonomikas attīstībai. Viņš vērsa uzmanību arī uz to, ka slavenie Māstrihtas noteikumi noteic, ka Latvijas nacionālā banka nevar funkcionēt kā valsts monetārā banka, tautsaimniecības attīstītāja, bet tai ir jādarbojas kā “naudas maiņas punktam” un svešu banku lobētājam, kas arī dzīvē notiek.

Šobrīd Latvijas Banka ir izvērsusi demagoģisku kampaņu par eiro ieviešanu. Kungi, kam jūs miltus maļat? Jau pēc Latvijas valdības “veiksmīgajiem pasākumiem” Nobela prēmijas laureāts ekonomikā Pols Krugmens komentārā laikrakstā “The New York

Times” puda viedokli, ka taupības pasākumi Latvijā nav bijuši efektīvi krīzes pārvarēšanai, bet situāciju ir vēl vairāk pasliktinājuši.

Tautas dzīves apstākļu speciālu pasliktināšanu, dzīvojamās vides speciālu degradēšanu, iztikas izejvielu avotu atsavināšanu, zemju ekspropriēšanu ar nodokļu un citu speciāli sagudrotu “normatīvo aktu un instrukciju” vai pat likumu palīdzību, cilvēku nenodrošināšanu ar cilvēcīgiem mājokļiem, bet pat to atsavināšanu, kā rezultātā tiek izraisīta masveida emigrācija, – šo visu pret tautu vēsto pasākumu kompleksu esmu nosaucis par ĢEOGRĀFISKO ĢENOCĪDU.

Turpinājums būs...